

DIECÉZNÍ ČASOPIS

PRO KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ

Setkání

11

prosinec
2009
ročník
XIX.

***„Andělé v oblacích prozpěvují,
narození Páně ohlašují;
že jest narozen, v jeslích položen, oznamují.“***

Radostné Vánoce a požehnaný nový rok 2010
všem svým čtenářům a spolupracovníkům přeje

redakce Setkání

SETKÁNÍ PASTORAČNÍCH POMOCNÍKŮ S BISKUPEM

Letošního setkání pomocníků v pastoraci se zúčastnilo cca 100 kostelníků, akolytů, lektorů, varhaníků a dalších činných věřících. Po mši sv. v klášterním kostele Obětování Panny Marie se jako každoročně rozdělili do čtyř skupin.

Biskup Jiří Paďour se setkal na biskupství s kostelníky, generální vikář P. Adolf Pintíř v klášterním sále vedl skupinu lektorů. V sále u petrinů se dr. Zdeněk Mareš setkal s akolyty a na děkanství přivítal p. Karel Fráňa skupinu varhaníků. -r-

Foto: Růžena Švecová

Mons. Jiří Paďour a kostelníci

P. Adolf Pintíř s lektory (nahore)

a P. Zdeněk Mareš s akolyty (vpravo)

Varhaníci s p. Karlem Fráňou

OBSAH

Řehoř Veliký	3
P. Josef Kavale - administrátor probošství jindřichohradeckého	4
Ztráty kulturního dědictví. Ohlédnutí po dvaceti letech	8
Šťastnatost a svěžest stáří	10
„Svíčková“ mše svatá na oslavu pádu totality	11
Oprava věže v Borovanech před 120 roky a dnes	12
Roráty v Třeboni	12
DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO	
Adventní setkání katechetů-seniorů	13
DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE	
Charita hledá adoptivní rodiče pro Zimbabwe	14
Intervenční centrum pro osoby ohrožené domácím násilím. Příběh paní Jany	14
Poradna Eva	15
Připravte cestu králům!	15
DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE	
2. setkání Školy partnerských vztahů	16
Adventní duchovní obnova	16
Boží výzva	16
Česko-německé podzimní setkání mládeže na Ktiši	17
Plánované akce	17
DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU	
Adventní setkání rodin	18
POŠTOVNÍ SCHRÁNKA	
Listopadový kalendář	19
Postřehy	19
Čas se (ne)zastavil	20
K četbě a studiu doporučujeme	21
PERSONALIA	21
Radio Proglas	22
Kard. Leo Joseph Suenens	23

Příští číslo

vyjde v polovině ledna 2010.

Měsíčník AKTUALITY - SETKÁNÍ

Vydává z pověření českobudějovického biskupství Sdružení sv. Jana Neumanna v Č. Budějovicích.

Redakce, administrace a příjem inzerce:

Kanovnická 10, 370 01 České Budějovice,
tel./fax: 380 420 334, e-mail: duha@vol.cz

Řídí redakční rada - zodpovídá P. Adolf Pintří

Výkonná redaktorka: Mgr. Petra Lísková

DTP: Mgr. Helena Machulová

Tisk: Protisk, České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

Cena 13 Kč a poštovné.

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

ŘEHOŘ VELIKÝ

O 4. neděli adventní někdy mezi lety 590-592 přednesl v bazilice svatého Petra Řehoř Veliký (590 -604) následující kázání, v němž osvětluje význam některých aspektů Ježíšova narození: Kázání na evangelium Lk 2, 1-12 (PL 76)

Sčítání lidu se provádí ve chvíli, kdy se má narodit Pán, proto, aby se jasně ukázalo, že se vtělil a přišel na svět ten, kdo sečte své vyvolené ve věčnosti. O zavržených je naproti tomu řečeno ústy proroka: *Necht' jsou vymazáni z knihy živých, nezapsáni mezi spravedlivé* (Ž 69, 29). Ne bezdůvodně se také rodí v Betlémě. „Betlehem“ se vykládá jako „dům chleba.“ On sám praví: *Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe* (J 6, 51). Místo, kde se Pán narodil, bylo tedy již dříve nazváno domem chleba, protože se tam zajisté měl zjevit v těle ten, který by obcerstvil mysl vyvolených vnitřním nasycením. A nerodí se v domě rodičů, ale na cestě, jistě proto, aby ukázal, že skrze své lidství, které na sebe vzal, se rodí jakoby v cizím. „Cizí“ ovšem myslím nikoli co do moci, ale co do přirozenosti. Neboť co se týče jeho moci, je psáno: *Do vlastního přišel* (J 1, 11). Ve své vlastní přirozenosti se zrodil již před tím, než byl čas, v naší přirozenosti přišel v čase. A tak ten, který je věčný, se zjevil v čase, a je tedy cizí tam, kam sestoupil. Prorok říká: *Všechno tvorstvo je tráva* (Iz 40, 6), a proto, když se stal člověkem, proměnil naši trávu v obilí, neboť praví o sobě: *Jestliže pšeničné zrna nepadne do země a nezemře, zůstane samo* (J 12, 24). Po narození byl uložen do jeslí, aby všichni věřící, tj. svatá zvířata, nasýtil obilím svého těla, aby se nemuseli postit od pastvy věčného poznání. A proč se bdícím pastýřům zjevuje anděl a jas Boží je obklopuje, ne-li proto, že ti, kdo dovedou svědomitě vést stáda věřících, zaslouží si přede všemi ostatními vidět vznešené věci? Dokud oddané bdí nad stádem, září na ně hojně božská milost.

Anděl pak zvěstuje narození Krále a jeho hlas doprovázejí sbory andělů a spolu se radují a volají: *Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle*. Než se náš Vykupitel narodil v těle, byli jsme jistě v nesváru s anděly, protože jsme kvůli prvotními hříchu i každodenním přestupkům byli vzdáleni od jejich jasu a čistoty. Jelikož jsme se totiž hříchem odcizili Bohu, nezahrnovali nás andělé do svého společenství. To se však změnilo, když jsme poznali svého Krále. Když totiž Král nebes přijal na sebe naši tělesnost, ona andělská vznešenost již nepohrdá naší slabostí. Z toho důvodu se Lot a Josue klaní andělům a ti jim nebrání, kdežto ve Zjevení anděl sám zadržel Jana, když se mu chtěl klanět, se slovy: *Sířez se toho! Jsem jen služebník jako ty a tvoji bratři proroci* (Zj 22, 9). Proč se andělé nechali před příchodem Vykupitelovým lidmi uctívat, po příchodu se však tomu vyhýbají? Důvodem je, že se bojí vidět naši přirozenost, kterou dříve pohrdali, před sebou poníženu, protože ji teď vidí jako nad sebe povznesenou. Neodvážili se již pohrdat touto přirozeností jako něčím, co je pod nimi, když ji zároveň uctívají nad sebou v nebeském Králi. A nepohrdají již člověkem, když uctívají Boha člověka. Dbejme tedy, nejmilejší bratři, aby nás neposkvrnila nějaká nečistota, když jsme věčnou prozřetelností postaveni na roven andělů. Chraň si, člověče, čest Boží proti neřestem, protože pro Tebe se stal člověkem Bůh, jenž žije a kraluje na věky věků. Amen.

Tereza Poštová

Z BISKUPSKÝCH DIÁŘŮ

15. 12.	(út)	Prachatice - Vikariátní konference vikariátu Prachatice; návštěva Hospicu sv. J. N. Neumanna - biskup Jiří
16. 12.	(st)	Bechyně - Vikariátní konference vikariátu Tábor (9 hod.) - biskup Pavel
17. 12.	(čt)	České Budějovice , katedrála sv. Mikuláše - Mše sv. u příležitosti 90. narozenin mons. Josefa Kavaleho (17 hod.) - oba biskupové
18. 12.	(pá)	Třeboň - Vikariátní konference vikariátu Jindřichův Hradec - biskup Jiří
19. 12.	(so)	České Budějovice , katedrála sv. Mikuláše - Mše sv. pro Biskupské gymnázium J. N. Neumanna (10 hod.) - biskup Jiří
20. 12.	(po)	České Budějovice , Kněžský domov - Návštěva (16 hod.) - oba biskupové
21. 12.	(po)	Linz, ORF - Předání Betlémského světla (15 hod.) - biskup Jiří
22. 12.	(út)	České Budějovice , kaple biskupství - Udělování akolytátu (16 hod.) - biskup Jiří
		České Budějovice , katedrála sv. Mikuláše - Výročí posvěcení katedrály (17 hod.) - biskup Jiří
		České Budějovice , biskupství - Večeře s bohoslovci (18 hod.) - biskup Jiří
		Veselí nad Lužnicí , Dům sv. Františka - Předvánoční bohoslužba (13 hod.) - biskup Pavel
23. 12.	(st)	České Budějovice , katedrála sv. Mikuláše - Předání Betlémského světla (16.30 hod.) - biskup Jiří
24. 12.	(čt)	České Budějovice , katedrála sv. Mikuláše - Půlnoční mše sv. (24 hod.) - biskup Jiří
25. 12.	(pá)	Řím - Půlnoční mše sv. (24 hod.) - biskup Pavel
		České Budějovice , katedrála sv. Mikuláše - Slavnost Narození Páně (9 hod.) - biskup Jiří
		Šebířov - Mše sv. (9.30 hod.) - biskup Pavel
		Mladá Vožice - Mše sv. (11 hod.) - biskup Pavel
26. 12.	(so)	Smlouvy Hory - Svátek sv. Štěpána, mše sv. (9.30 hod.) - biskup Pavel
		Mladá Vožice - Svátek sv. Štěpána, mše sv. (11 hod.) - biskup Pavel
31. 12.	(čt)	České Budějovice , katedrála sv. Mikuláše - Mše sv. (15 hod.) - biskup Jiří
1. 1.	(pá)	České Budějovice , katedrála sv. Mikuláše - Mše sv. (9 hod.) - biskup Jiří

Údaje jsou podle stavu v době uzavírky, případné změny nejsou vyloučeny.

-pa-

P. Josef Kavale - administrátor proboštsství jindřichohradeckého

Hned v úvodu je třeba uvést, že před jménem letošního váženého a milého jubilanta zcela záměrně chybí zasloužený titul Mons., protože v době, kdy působil jako administrátor proboštsství v Jindřichově Hradci, tedy v letech 1959-73, zdaleka ještě apoštolským protonotářem nebyl.

V 50. letech 20. století působili v duchovní správě v Jindřichově Hradci infulovaný probošt P. František Friedl a kaplan P. František Kašík, kněz řádu kapucínů, který však jako řeholník nikdy nesměl veřejně vystupovat. Pan probošt se převážně staral o bohoslužby ve farním proboštském chrámu Nanebevzetí Panny Marie a panu kaplanovi plně svěřil péči o klášterní kostel sv. Kateřiny, františkány v roce 1950 nuceně opuštěný, kde jako kapucín dál udržovat spiritualitu sv. Františka z Assisi.

Na rozhraní července a srpna 1959, tedy letos právě před padesáti lety, došlo k zásadní změně ve zdejší duchovní správě. Po nutné předchozí dohodě s krajským církevním tajemníkem byl k 31. 7. tehdejší kapitulním vikářem P. Antonínem Titmanem odvolán z duchovní správy jak poslední infulovaný probošt P. František Friedl (a penzionován), tak i kaplan P. František Kašík, který byl přeložen znovu jen jako kaplan do Prachatic. K 1. 8. byl jmenován administrátorem proboštsství dosavadní duchovní správce v Mirovicích P. Josef Kavale, tehdy s dvanáctiletou kněžskou praxí. Protože však na první srpnovou neděli připadala v Jindřichově Hradci největší pout', slavnost Porciunkule, P. Kavale velkoryse přenechal odcházejícímu proboštovi Friedlovi celebrování hlavní mše svaté, což byla mše pontifikální, tentokrát však proboštova poslední. P. Kavale při ní asistoval jako jáhen, P. Kašík jako podjáhen. (Podle tehdejších liturgických předpisů pontifikální mše a i jiné obřady, třeba pohřeb, při nichž oprávněná osoba používala mitru, berlu a další pontifikálie, bez asistence jáhna a podjáhna vůbec nebyly možné).

Je známou skutečností, že každý příchod nového kněze do farnosti je spojen s určitými obavami. Jaké obavy měl P. Kavale, to nevím, ale v každém případě to byl pro něho krok do neznáma a již při první návštěvě farní budovy určitě poznal, že co se týče bydlení na obvyklé tehdejší úrovni, čeká ho v nejbližší době modernizace budovy, neboť zde byly pouze suché záchody, úplně scházela koupelna a topení bylo všude lokální na tuhá paliva. Obavy měli i farníci, zvláště ti starší. Vždyť je opouštěl vážený pan probošt, kterému bylo 74 let a který působil v Jindřichově Hradci od roku 1935 (bohužel, za těch 24 let byla prováděna jen ta nejn nutnější údržba církevních budov ve městě, takže v roce 1959 byly značně zanedbané),

opouštěl je také oblíbený a zkušený pan kaplan a místo nich přišel „pouze“ 39letý mladý kněz. Za 5 měsíců (16. prosince 1959), kdy se dožil své čtyřicítky a všichni ho už poznali jako vynikajícího teologa, liturga, kazatele a zkušeného zpovědníka, nedůvěra farníků rychle zmizela. P. Kavale si pak brzy kolem sebe vytvořil tým ochotných a oddaných spolupracovníků a spolupracovnic, bez kterých by to při své pastorační činnosti měl podstatně složitější. Také bylo velmi sympatické, že po celou dobu svého působení v Jindřichově Hradci uplatňoval a dodržoval své „krédo“ - totiž, že „přesnost je vlastností králů“. Proto také, co slíbil (pokud se nestalo něco neočekávaného), také splnil a i veškeré bohoslužby vždy začínaly včas. Vždy byl také zásadně proti tomu, aby během dne byly zamčené kostely. Vyzýval proto farníky, aby tam častěji zacházeli a modlitbu zkombinovali s hlídáním kostelů.

Od 1. 8. 1959 byl P. Kavale jmenován vikářem jindřichohradeckého vikariátu a přibližně rok byl i administrátorem farnosti Lodhéřov, kam každou neděli dojížděl ve své zelené škodovce Spartak. Jako vikář vypomáhal staříckému děkanovi P. Bartoloměji Divokému v Roseči a taktéž starému panu děkanovi P. Josefu Pfauserovi ve farnosti Horní Pěna, která pak natrvalo přešla pod duchovní správu z Jindřichova Hradce, což trvá dodnes.

V 50. letech 20. století bývala jak v proboštském chrámu, tak v klášterním kostele sv. Kateřiny denně ráno mše svatá a večer svátostné požehnání, nebo o větších svátcích také večerní mše svatá. A tak existovali věřící, kteří zásadně navštěvovali jen „proboštského“ Pána Boha, a jiní jen toho „klášterního“. Protože P. Kavale byl v okresním městě jediným knězem, nemohl v tomto zaběhlém pořadu bohoslužeb pokračovat. Zůstala

dopolední nedělní mše sv. v proboštském chrámu a nově byla zavedena nedělní večerní mše sv. v klášterním kostele, ve všední dny bývala denně od 7 hod. mše sv. v proboštském chrámu a večerní bohoslužby byly střídavě v obou kostelích. Tímto způsobem v krátké době P. Kavale farnost sjednotil, neboť bylo nutno navštěvovat oba kostely a při tom také oba kostely zůstaly v provozu, jako tomu bylo dříve.

P. Kavale přišel do Hradce v plné síle mladého muže, s nadšením, elánem a jistě i mnoha plány, které se mu snažili hatit okresní církevní tajemníci, zvláště ten první, velmi obávaný a nebezpečný komunista soudruh Ludvík Drbal, který okolo roku 1950 rozhodoval o vystěhovávání sedláků ze jejich usedlostí z Jindřichohradce až někde na druhý konec republiky. P. Kavale však měl (a dosud má) od Boha dar elegantního uvážlivého vystupování a obdivuhodného, vskutku diplomatického jednání, a to v kombinaci s jeho vysokou inteligencí „odrovnalo“ jak církevního tajemníka Drbala, tak i všechny jeho nástupce, takže s nimi neměl větší problémy. (Vím, že tento Boží dar využíval P. Kavale i v pozdější době, kdy na něho Pán vložil v únoru 1974 nelehký kříž v podobě služby ordináře českobudějovické diecéze a kdy při složitých jednáních s pracovníky státní správy a dozoru státu nad církvemi dosahoval s pomocí Boží a přímluvných modliteb svých spolupracovníků většinou optimálních výsledků a mnoho kněží zachránil před odebráním státního souhlasu k duchovenské činnosti.) Všichni účastníci bohoslužeb v Jindřichově Hradci také brzy poznali, že mají mezi sebou kněze, který je také nadaným zpěvákem. A pro předkoncilní dobu bylo důležité, že je i velmi dobrým znalcem latiny s výbornou výslovností při recitování i zpěvu. Na každý větší svátek bývala zpívána mše svatá, taktéž bývala kouzelná třeba poslední zpívána rorátní mše sv. (než byly pak roráty zakázány) na Štědrý den ráno. Přísloví, že „přesnost je vlastností králů“, vždy uplatňoval P. Kavale i v oblasti liturgie, jeho velké lásky. Hned po příchodu do Jindřichova Hradce se mu stal v proboštském chrámu „trnem v oku“ malý oltář Svatého Kříže, stojící pod vítězným obloukem, tedy na rozhraní chrámových lodí a delšího presbytáře. U tohoto oltáře se svatostánkem byly celebrovány mše sv. nejen ve všední dny, ale i nedělní farní mše, neboť byl blízko lavic a tak byl snadnější kontakt mezi knězem a laiky. Vzdálený hlavní oltář v čele presbytáře (také s „obsazeným“ svatostánkem) byl využíván jen pro ty nejslavnostnější bohoslužby. P. Kavale však uplatňoval církevní předpis, že v každém kostele má být jen jeden pravidelně využívaný oltář,

kterým je přirozeně oltář hlavní, a také Nejsvětější svátost má být uchovávána pouze v jediném svatostánku. Oltář Sv. Kříže proto nechal na podzim 1959 přestěhovat (pochopitelně, že ne všichni s tím byli spokojeni) a tak se nově otevřel pohled z lodí chrámu na hlavní oltář. Nově instalovaným „rozhlasem“ bylo docíleno, že vše, co se nahlas říkalo nebo zpívalo u hlavního oltáře, bylo dobře slyšet i v chrámovém trojlodí. Už začátkem března 1962, ještě dříve, než byl zahájen II. vatikánský koncil (11. 10. 1962), už vyzval P. Kavale věřící k činné účasti na mši svaté a také, aby v rozlehlém prostoru proboštského chrámu neseděli roztroušeně. Nově bylo zavedeno, že pokud se při mši sv. nehraje na varhany, budou všichni spolu s ministranty při stupňových modlitbách latinsky recitovat „Confiteor“, také s ministranty latinsky odpovídat na všechny výzvy celebranta („Et cum spiritu tuo“, dialog před prefací, Amen apod.) a všichni budou latinsky také recitovat Otčenáš. Všechny latinské texty i s potřebnou výslovností měli věřící k dispozici na lavicích. A také, když byla zpívána mše sv., spolu s celebrantem zpíval latinsky Otčenáš i chrámový sbor, který tak podpořil zpěv lidu v lavicích. Později byly také na psacím stroji s mnoha kopiemi na každou neděli v roce a na většiny svátky opsány několika ochotnými ženami z latinsko-českého misálku české texty Introitu, Graduale, text k obětování a k přijímání. Ty pak byly rozdávány na lavice a když toto celebrant četl latinsky, věřící to společně recitovali česky. Tehdy to jinak nešlo. Takže na liturgické reformy, vyvolané 2. vatikánským koncilem a pak postupně v církvi zaváděné do praxe, byli věřící v Jindřichově Hradci již předem dobře připraveni. A zdejší farnost měla to veliké štěstí, že to byl právě P. Kavale, který ji těmito reformami provedl. V mnoha nedělních kázáních byla vždy každá připravovaná změna podrobně vysvětlena a zdůvodněna, duchovním správcem s jeho spolupracovníky prodiskutována, hledaly se různé možné varianty řešení a pak se vše uvážlivě uvedlo do bohoslužebné praxe. S radostí bylo např. přijato zavedení mateřštiny do liturgie (r. 1965), realizace tzv. „experimentálního cyklu nedělních a svátečních perokop“, tj. 2 čtení a evangelia (r. 1966), povolení nahlas česky recitovat celý „Mešní kánon“ (r. 1968) i zavedení tří nových „eucharistických modliteb“ (r. 1969) a nových křestních obřadů (r. 1972). A je nutno uvést, že když na podzim v roce 1966 chtěl P. Kavale v proboštském chrámu nově upravit liturgický prostor, tedy zřídit ambonu, od hlavního oltáře přestěhovat sedilia a hlavně na místo pod vítězným obloukem, kde do roku 1959 stával již zmíněný oltář Sv. Kříže, umístil středový oltář, narazil na velmi tvrdý odpor tehdejšího

Mons. Josef Kavale při biskupském svěcení Miloslava Vlka

kapitulního vikáře P. Antonína Titmana. A protože P. Kavale více dbal na platné liturgické předpisy než na zcestné názory režimu poplatného ordináře, liturgický prostor byl přece jen nově upraven a u středového oltáře byla 11. 12. 1966 poprvé celebrována mše sv. čelem k lidu. Velmi si tím však kapitulního vikáře P. Titmana znepřátelil. Pro ještě větší zintenzivnění činné účasti věřících na mši sv. v červenci 1968 je sám P. Kavale učil zpívat české mešní ordinarium P. Josefa Olejníka nazvané „Mše z Andělské Hory“ (nyní Kancionál č. 502). Aby se předešlo zpěvu bezmyšlenkovitému a nějak automatickému, zpívalo se to při mši sv. tak, že části označené „S“ zpívali pouze lidé sedící v pravé polovině chrámu a části označené „L“ lidé v levé polovině. Nebyl to tedy zpěv scholy a lidu, jak to P. Olejník zamýšlel, ale zpívaly proti sobě dva sbory a každý musel přemýšlet a dávat pozor, aby zpíval jen to, co má. To, že lid v lavicích mohl zpívat mešní ordinarium, bylo tehdy něco úplně nového, neboť dosud to byla pouze liturgická funkce chrámového sboru. V rámci péče o liturgii P. Kavale velmi podporoval chrámovou hudbu. Byl (a je) totiž jejím milovníkem a znalcem. Významu a poslání hudby při liturgii věnoval mnoho kázání, podporoval chrámový sbor a věřící vyzýval, aby se stali jeho novými členy a tak ho posílili. Souhlasil i se zpěvem mládeže za doprovodu kytar.

P. Kavale také při kázáních seznamoval věřící s obsahem jemu dostupných dokumentů 2. vatikánského koncilu, jako Konstitucí o liturgii, Konstitucí o Církvi „Světlo národů“, nebo Dekretu o apoštolátu laiků a průběžně i se změnami liturgických předpisů.

Mnoho by se toho dalo napsat o pastorační P. Kavaleho v letech 1968 až snad 1970, kdy došlo k určitému uvolnění totalitního režimu. Hned v dubnu 1968 přečetl P. Kavale pastýřský list pražského apoštolského administrátora biskupa dr. Františka Tomáška k demokratizačnímu procesu. Během celého května, při hojně navštěvovaných májových pobožnostech, podrobně vykládal P. Kavale Konstituci 2. vatikánského koncilu „Radost a naděje“, o církvi v dnešním světě, o níž se před jarem 1968 snad vůbec ani nesmělo veřejně mluvit, neboť v některých částech výrazně odporovala komunistické ideologii. 29. května ustavil P. Kavale v Jindřichově Hradci devatenáctičlennou farní radu a na její první schůzi 2. 6. (Boží hod svatodušní) seznámil přítomné s důvody, na jakém základu a proč tento svůj pomocný farní orgán zřídil a vytýčil jeho hlavní úkoly: 1. utvrzovat pravdy víry (katecheze, výuka náboženství); 2. liturgie a život ze svátostí (ministranti, lektori, chrámová hudba, množení liturgických textů na psacím stroji s mnoha kopiemi); 3. charitativní činnost (návštěvy nemocných, zprostředkování kněze); 4. péče o kostely (úklid, výzdoba, opravy); 5. ostatní činnost (pořádání zájezdů na poutě, propagace farnosti v tisku, vývěsky v kostelích, farní knihovna atd.). Farní rada byla platným pomocníkem duchovního správce a scházela se každý měsíc, naposledy 6. listopadu 1970, protože pak vstoupily v platnost předpisy, kdy každé shromáždění věřících mimo bohoslužby bylo nutno předem hlásit církevnímu tajemníkovi. Oficiálně však tato farní rada nikdy nebyla zrušena, jen se nescházela, ale její členové ve farnosti dál pracovali. Na podzim 1968

Pokračování na 6. straně.

Pokračování z 5. strany.

bylo přihlášeno k výuce náboženství 145 dětí, učil P. Kavale a dojížděly učit i Školské sestry z Kardašovy Řečice. Dětem při dopolední mši sv. bylo vyhrazeno místo poblíž středového oltáře a P. Kavale jim věnoval i část kázání. V závěru tohoto školního roku, přesněji 25. května 1969, přistoupilo k 1. sv. přijímání asi 90 dětí.

V neděli 17. listopadu 1968 P. Kavale oznámil, že v proboštském chrámu poblíž vchodu připevnil dřevěnou schránku, do které mají věřící možnost vkládat své dotazy, návrhy i kritické připomínky, podepsané i anonymní. Vybírat schránku bude pouze on, na dotazy bude veřejně odpovídat při kázáních, ostatní si ponechá pro své poučení a získá tak zpětnou vazbu na svoji pastorační práci. To byl vskutku revoluční nápad! Tato schránka zde byla funkční až do konce jeho působení Jindřichově Hradci. Určitě ho její obsah někdy zarmoutil, vždyť „není na světě člověk ten, aby se zavděčil lidem všem“, ale na oplátku někdy i potěšil a pomohl. A protože kostel byl po celý den otevřený, lidé měli neustále možnost do schránky vřazovat své vzkazy.

Na začátku roku 1969 byla zřízena farní knihovna náboženské literatury, která v březnu měla již 67 knih; v té době se také začala scházet skupina mládeže, zpívající při bohoslužbách v Jindřichově Hradci i dalších farnostech písně za doprovodu kytar, což bylo tehdy nevídané a P. Kavale to podporoval. Na Slavnost Těla a krve Páně 8. června 1969 se konal po mnoha letech eucharistický průvod zase venku, mimo kostel. Každé pondělí večer byly biblické a katechetické hodiny pro mládež i dospělé, každou sobotu večer společné zpytování svědomí a výklad nedělního mešního formuláře. Bylo pořádáno i mnoho poutních zájezdů, ale většinu těchto aktivit bylo však po roce 1970 nutno utlumit. Ztížily se předpisy pro přihlášky k výuce náboženství, klesal počet účastníků bohoslužeb, včetně dětí. Nastalo totiž období normalizace s utužením dozoru státu nad církvemi.

Připomenout je nutno ještě čtyři důležité liturgické události v proboštském chrámu, které P. Kavalemu přidělaly nemálo starostí. Tou první bylo 31. května 1969 biřmování, které zde po 20 letech uděloval otec biskup Dr. Josef Hlouch asi 200 věřícím. Při hojně navštěvovaných májových pobožnostech P. Kavale probral celý katechismus a tak příprava na biřmování byla velkou duchovní obnovou celé farnosti, nejen těch, kdo přijali svátost. Druhou událostí byla 4. 7. 1970 primice zdejšího rodáka a novokněze P. Františka Sládka. Třetí a čtvrtá událost byly spojeny také s osobou zdejšího rodáka a člena želivské premonstrátské kanonie Milo Jaroslava Smíška. 26. června 1971 mu

Mons. Josef Kavale vítá jménem kapituly mons. Jiřího Padoura jako diecézního biskupa.

v Jindřichově Hradci, za účasti opata Víta Tajovského a mnoha dalších kněží, udělil otec biskup Hlouch kněžské svěcení. V mnohasetleté historii proboštského chrámu to bylo zřejmě poprvé, co zde byla tato svátost udělována. 3. července zde měl tento novokněz, opět za účasti opata Tajovského, svoji první mši sv.

P. Kavale se soustavně staral nejen o duše farníků, ale i o opravy církevních budov. Docílit oprav bylo v dobách totality značně obtížné, neboť to znamenalo skloubit nemalé finanční částky, milostivě uvolněné krajským církevním tajemníkem, s možnostmi stavební organizace, kterou většinou byl Jihočeský podnik pro údržbu památek Tábor. V září 1962 byla zahájena oprava střechy proboštského chrámu a spolu s klempířskými pracemi dokončena v červenci 1963. Za připomínku stojí, že jednou přišel na nádraží železniční vagon plný tašek na pokrytí střechy, který bylo nutno rychle vyložit. P. Kavale tedy narychlo svolal katolické brigádníky a brigádnice a ve skutečně krátké době se podařilo transportovat všechny tašky z nádraží do proboštského chrámu. Tito dobrovolníci to udělali jednak z lásky k Bohu, ale i z lásky ke svému duchovnímu správci, který by se byl jinak dostal do značných problémů.

Po mnoha průtazích byla v roce 1967 provedena na „opelichaném“ proboštském chrámu generální oprava fasády, okapů, dveří i oken. V roce 1968 stavební četa JZD Jindřichův Hradec provedla pod dohledem památkářů opravu střechy a fasády hřbitovního kostela sv. Václava; v létě 1971 byl kompletně zvenku opraven hřbitovní kostel Nejsvětější Trojice; v roce 1959 bylo trochu zmodernizováno bydlení na proboštskví, v roce 1972 opravena fasáda a střecha na budově proboštskví, v květnu 1973 vyměněna některá shnilá okna. Zbývalo tedy zvenku ještě opravit klášterní kostel sv. Kateřiny.

Tuto opravu rozjednal P. Kavale na počátku roku 1973, ale jeho nástupce se tím nemínil zatěžovat a kostel se dočkal opravy až v roce 1990, kdy již byl v havarijním stavu. Vnitřní opravy kostelů, placené pouze ze sbírek věřících, byly většinou vyprovokovány postupným přepínáním elektrického napětí v jednotlivých částech města ze 120 V na 220 V. To si vždy vyžádalo celkovou rekonstrukci elektrické instalace a její postup byl v podstatě vždy stejný: odstranění vodičů z povrchu omítky, odborník pak na zeď namaloval, kde je třeba vysekat žláby do omítky (což udělali věřící sami), odborná firma instalovala elektrické rozvody do zdi, případně i nová svítidla, následovala oprava omítky, částečné vymalování kostela a důkladný úklid. A tak se rekonstrukce elektrické instalace uskutečnila v roce 1961 ve hřbitovním kostele sv. Václava, v roce 1966 v proboštském chrámu, kde byla spojena se vznikem nového liturgického prostoru, v roce 1969 v klášterním kostele sv. Kateřiny. Díky starostlivosti P. Kavaleho byly v kostelích prováděny běžné údržbářské práce a také brigádnicky prováděny nátěry lavic a oltářů. Velkým problémem se stal památný kostel sv. Jana Křtitele, kde na počátku roku 1969 bylo zjištěno prasknutí klenutí vítězného oblouku, na který tlačila sanktusová věžička o váze asi 100 tun. Kostel byl pak pro bohoslužby uzavřen, P. Kavale vedl intenzivní jednání o finančním zajištění opravy, což nakonec (ne jeho vinou) skončilo tím, že v roce 1971, v podstatě pod nátlakem, musel biskup Hlouch podepsat převedení tohoto velmi cenného objektu z vlastnictví římskokatolické církve na stát, aby mohl být opraven, neboť hromádka peněz, vyhrazená v daném roce na opravy všech církevních památek v celém Jihočeském kraji, na to nestačila. V rámci možností daných totalitním režimem se P. Kavale po celou dobu působení

Mons. Josef Kavale při oslavě svých 80. narozenin

v Hradci svědomitě staral o zdejší farnost jak po stránce duchovní, tak i materiální.

25. června 1972 P. Kavale oslavil mši svatou 25 let svého kněžství. Při kázání hovořil o významu kněze ve farnosti a vysoce ocenil a poděkoval za pomoc, kterou mu jindřichohradečtí farníci poskytují.

V letech duchovní správy jindřichohradecké farnosti také posílal P. Kavale příspěvky do Katolických novin. Např. na pokračování zde vycházel jeho komentář k dnes již téměř zapomenutému dokumentu „Vyznání víry papeže Pavla VI.“, jehož text zazněl při zakončení Roku víry (1969) a prostřednictvím výkladu v Katolických novinách se s ním mohlo seznámit mnoho laiků.

Vřelý a přátelský vztah měl (a jistě má) P. Kavale ke svým spolubratřím. Když se v roce 1960 rozvodnila v Jindřichově Hradci Nežárka a zatopila domek, ve kterém bydlel zdejší rodák, básník a kněz P. František Daniel Merth, toho času bez státního souhlasu k duchovenské činnosti, P. Kavale se nerozpakoval a nabídl mu pomoc a dočasně

ubytování na proboštství. O pomoci starým pánům děkanům v Roseči a Horní Pěně již byla zmínka výše. V roce 1961 se vrátil na důchod do svého rodiště Jindřichova Hradce P. Emanuel Třebický, dřívější farář v Praze-Braníku. Protože neměl státní souhlas pro Jihočeský kraj, zprvu směl celebrat jen v zamčeném kostele. Po čase mu P. Kavale vymohl, že mohl v kapli proboštského chrámu celebrat soukromou mši sv. v době, kdy byly v kostele bohoslužby s účastí lidu. Pak mohl i administrátora proboštství v jeho nepřítomnosti zastupovat a přestože přijal kněžské svěcení v roce 1917 a tedy celý svůj kněžský život prožil s předkoncilovou liturgií, v Jindřichově Hradci se obdivuhodně vpravil do liturgické reformy a bez větších problémů celebrat u středového oltáře čelem k lidu. Když téměř ztratil zrak, P. Kavale mu u otce biskupa Hloucha vymohl dispens od modlitby breviáře a dovolení po celý rok soukromě z paměti sloužit mši sv. podle jednoho jediného mešní formuláře. Poslední službu prokázal tomuto starému knězi P. Kavale již jako ordinář diecéze tím, když mu v roce 1975 zařídil ubytování

v kněžském domově v Senohrabech, kde pak P. Třebický zemřel.

P. Kavale byl zpovědníkem i zkušeným rádčem zejména mladším kněžím; jako vikář mohl bez dovolení církevního tajemníka vypomáhat ve farnostech vikariátu, hlavně před Velikonocemi zpovídat, zastupovat kněze vikariátu v době jejich nepřítomnosti a také celebrat při poutích. Na pozvání P. Václava Frolíka z Nové Bystřice pravidelně celebrat hlavní poutní mši sv. na slavnost Nejsvětější Trojice v bývalém paulánském klášterním kostele v Klášteře u Nové Bystřice. Sem také pravidelně jezdili asistovat bývalí bohoslovci českobudějovického semináře Václav Kulháněk a František Sládek, kteří doufali, že se snad přece někdy dočkají kněžství. A milostivý Bůh oběma jejich vroucí přání nakonec splnil.

Po roce 1974, když byl P. Kavale ordinářem diecéze a českobudějovičtí ordináři na slavnost Nejsv. Trojice jezdili na Křemešník u Pelhřimova, jednou splnil prosbu stárnoucího P. Frolíka a cestou na Křemešník si udělal „malou zajížďku“ do Kláštera u Nové Bystřice, zde se pozdravil s poutníky, měl krátké kázání, ve kterém vzpomněl na mnoho poutí, které zde prožil – a „prchal“ k Pelhřimovu. Sám sobě ten den značně zkomplikoval život, ale P. Frolíkovi udělal velkou radost a on na láskyplný a bratrský skutek svého váženého ordináře a přítele do konce svého života vzpomínal.

V souvislosti s působením P. Kavaleho v jindřichohradecké farnosti by bylo nespravedlivé a nelaskavé nevzpomenout také na farní hospodyně paní Marii Potůčkovou, která byla jeho velkou oporou. Zbavila ho těch nutných všedních starostí (co nakoupit, co uvařit, kdy umývat nádobí, práť prádlo, žehlit, uklízet, zašívát atd.). Svědomitě mu zajišťovala domácí zázemí, aby se mohl plně věnovat svému kněžskému poslání.

Když 11. června 1972 P. Kavale věřícím oznámil, že předchozího dne (10. 6.) zemřel otec biskup ThDr. Josef Hlouch, nikdo netušil, že tato smutná událost se za čas výrazně dotkne i jindřichohradecké farnosti. 24. června 1973 k všeobecnému překvapení P. Kavale oznámil, že k 1. červenci je odvolán z Jindřichova Hradce a jmenován administrátorem farnosti sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích, ale že se bude stěhovat až 11. 7., což se také skutečně stalo. Předtím, v neděli 8. července, se při kázání dojemnými slovy rozloučil se zdejšími farníky a oni s ním také.

Jindřichohradecká farnost dodnes na P. Kavaleho vzpomíná, i když mnozí z těch, kteří ho znali a byli jeho blízkými spolupracovníky, nás již předešli na věčnost. Je však možné doufat, že díky jeho svědomitému duchovnímu vedení se dnes již radují v nebi.

Ing. Karel Bajer

Ztráty kulturního dědictví

Ohlédnutí po dvaceti letech

Uplynulo 20 let od převratu v roce 1989, kdy se v zemích střední Evropy, patřící do tzv. východního bloku, zřekli radikální komunisté vlády. Železná opona padla, bylo umožněno soukromé podnikání i svoboda slova. Věřící se mohou volně shromažďovat a v rámci proklamované plurality projevovat svou víru.

Vzpomínám na dobu koncem roku 1989, kdy snad všichni v návalu radosti, že se dožili pádu komunismu, horlivě diskutovali a spontánně říkali své názory. Dobře si pamatuji, jak mne překvapilo, že i lidé, kteří nebyli věřící, očekávali, že společnost bude uspořádána nově, a to na křesťanských principech. Intuitivně cítili, že právě tam lze hledat základy pravdy a morálky. Ovšem, jak víme, nic takového se nestalo - z důvodů, které tušíme a které snad jednou odkryjí historici. Bůh jako nejvyšší autorita je mocnými v sekularizované Evropě zatvrzele odmítán a křesťané se stali v novém režimu opět nepočtenější menšinou, jejíž názory nesmějí být nikdy brány vážně, i kdyby byly tisíckrát pravdivé. Termín křesťanství bývá používán ponejvíce v souvislosti s kulturou. Ti, kdo se chtějí ukázat jako demokraté a distancovat se od komunistů, uvádějí blahosklonně křesťanství jako jeden ze zdrojů evropské civilizace.

V období uplynulých 20 let bylo uspořádáno mnoho výstav s prezentací křesťanského umění, vydána spousta knih a popsána kvanta papíru v odborných článcích pánů profesorů i v diplomových pracích horlivých studentů. Pro mnohé se křesťanské památky staly vděčným předmětem studia, jakýmsi „polem neoraným“. Památkáři se snažili narychlo proniknout do tajů křesťanské ikonografie a osvojili si několik slov z církevní terminologie. Nastal boom zápisů sakrálních objektů do seznamů chráněných památek, což ovšem neznamená, že jsou skutečně chráněny.

Ale obraťme nyní pozornost na samotnou kulturu, či přesněji řečeno na vztah společnosti k našemu kulturnímu dědictví. Kultura je pojem velmi široký, a jak již dávno upozorňovali moudří lidé, to slovo v sobě skrývá etymologický základ „kult“, od latinského slova

cultus, to je kultivace, péče, uctívání. Nám zde totiž nejde ani tak o prezentaci kultury, v níž se ambiciózní osoby předvádějí na vernisážích či kde se na konferencích pěstují specializované akademické polemiky. Velmi často tu lze, bohužel, spatřit spíše sebeprezentaci a dnes neobyčejně rozšířené tendence zviditelňování se, této vyžadované součásti aktivit kulturních institucí.

ničí povstaly kostely z úplných ruin, většinou díky iniciativám původního německého obyvatelstva.

Pokud jde však o ochranu památek movitých, pak lze mluvit o úplné katastrofě. Vykrádání kostelů v naší zemi způsobilo takové škody, že nelze nalézt analogie v obdobích míru. Jen husitská revoluce, protestantské čistky

Kaple pašijové cesty v Římově jsou od roku 2009 prázdné.

Ne, máme na mysli kult a imanentní kulturu, která byla spontánní součástí života člověka, od jeho narození přes každodenní lopocení až po odchod na věčnost. Jsou to kostely a poutní místa, tedy živé objekty, které slouží svému původnímu účelu.

Viditelným znamením duchovně-kulturního stavu společnosti jsou právě kostely, kaple a drobné sakrální památky na veřejných prostranstvích i v krajině. Mnohé tyto objekty se po roce 1989 podařilo ze státních peněz opravit za vydatné pomoci místní samosprávy, zejména ve městech, kde byla ekonomická síla, méně v malých vesničkách. Někde dokonce i ve vysídleném pohra-

interiérů od „papeženských model“, třicetiletá válka a devastace pohraničí po odsunu obyvatel německé národnosti způsobily takové škody. Po roce 1989 není snad jediného kostela, stojícího mimo centrum obce, který by nebyl násilným způsobem vyloupen. Sochy světců, andělů, andělíčků, obrazy, svícny, ale i posvátné nádoby, kalichy, ciboria a monstrance se kradou, velmi často se svatokrádežným zneuctěním svatostánku. Tresty za vykrádání svatyní se neliší od trestů za jiné běžné krádeže, a jsou velmi mírné, zloději se nemají čeho bát. Kostely v České republice jako by stály na nepřátelském území. Státní dotace na zabez-

pečení kostelů plynou pomalu v tenkém pramínku a stejně nemohou nahradit netečnost a nezáměr české veřejnosti i politiků. Sečte-li jedna farnost celkové náklady na pořízení elektronického zabezpečovacího systému, jeho opravy, údržbu a zvláště platby za služby PCO (pult centrální ochrany), pak obvykle jdou náklady do statisíců, stejně jako škody způsobené krádežemi, pokud se vyčíslí v korunách. Jde tu vlastně o obrovský projev agrese vůči slušným lidem a i o jejich diskriminaci, neboť kostely by měly být lidem přístupné jako oázy duchovního občerstvení a radosti z krásy. Jedinou známkou zájmu o tento problém, je chvilková pozornost médií. Sdělovací prostředky se ve snaze zajistit senzační zpravodajství v souvislosti s krádeží vrhnou jako hyeny na deprimovaného a uhoněného pana faráře a chtějí vyjádření. Zda byl pachatel dopaden, kdo to je, jak byl potrestán a zda byly předměty nalezeny, o to se pak již nikdo nezajímá. Řekněme si čistou pravdu: vrátí se jen nepatrné minimum odcizených uměleckých děl. Darebáci, kteří tuto trestnou činnost páchají, jsou napojeni na větší darebáky, „klienty“ s vytříbeným vkusem. Tito dobře situovaní občané, roztroušení po celém světě, jsou anonymní. Zloději, kteří provádějí tu nejšpinavější práci v terénu, po krátkém pobytu ve vězení (pokud jsou vůbec odsouzeni) mohou u nás vylupovat kostely zase. Církev na své náklady odstraňuje škody způsobené vloupáním (vylovení dveří, rozbití okna apod.), na své náklady pořizuje kopie, na své náklady odváží předměty do depozitářů (příčemž manipulací a demontáží dochází k dalším škodám), které by také měla zřizovat a udržívat. Škody způsobené ztrátou kulturních statků jsou však nevratné a nenahraditelné. A neomluvitelné.

V roce 2009, tedy v jubilejním 20. roce „svobody“, došlo k vykradení pašijové cesty v jihočeském Římově v takovém rozsahu, že i ona musela kapitulovat. Paradoxně se tak stalo právě v době, kdy byla navrhována k prohlášení za národní kulturní památku. Zbylé sochy byly proto narychlo odvezeny do provizorních podmínek. V aktuálním vysílání televize RTA pak starosta Římovy suše konstatoval: „...přežilo to přírodní katastrofy, povodně... je to odkaz našich otců. My jsme z toho strašně smutní a naprosto bezradní...“ To je pravda, a jak vzápětí naznačila jedna stará paní: „Tohleto za války nebylo...“,

mohl by některý bystrý pozorovatel dotáhnout úvahy do konce a říci nahlas: „...přežilo to nacismus, komunismus, přírodní katastrofy, ale nepřežilo to 20 let demokracie!“

A opět, břemeno starosti o další osud tohoto proslulého poutního místa zůstává na malé farnosti a díky dobré vůli i na obci. Přitom jde o podivuhodný areál, zbudovaný „ke spáse lidu“ v 17. století jezuitů, kde se konaly a konají pobožnosti stovek věřících ještě v současnosti o poutích a na Květnou neděli, místo lákající turisty i zahraniční návštěvníky. Dle zákona o státní památkové péči by vlastník, tedy farnost, na své náklady měl zajistit přepravu soch, jejich ošetření a vystavení. Na své náklady chránit, v tomto případě již nelze jinak než odvozem do bezpečí; tedy v jistém smyslu by tak farnost měla sama zlikvidovat poslední stopy katolické zbožnosti jihočeské krajiny. A měla by se zřejmě postarat o zhotovení kopií, jejichž pořizovací cena jde do miliónů korun, pokud by měly být kvalitní. Nebyt podpory obce Římov, nemohl by vlastník sám zvládnout ani to nejnutnější, natož zajistit komplexní obnovu pašijové cesty v terénu. Na druhé straně se organizují ony zmíněné projekty mezinárodních výstav a konferencí, na něž jdou milióny z dotací, a státní instituce se na nich patřičně prezentují, jak „podporují kulturu“. Je otázka, zda v porovnání se ztrátami identity naší kultury, která je svým původem jednoznačně křesťanská, jde opravdu o priority. Nejde častokrát o vytváření falešného snobského světa, zatímco realita - tedy památka sloužící lidem ve svém původním prostředí - zůstává vydána napospas agrese, nepochopení a nezájmu?

Prázdné kostely a zmrzačená kulturní krajina žalují. Naše země jako by ztratila požehnání po stržení mariánského sloupu v Praze v roce 1918. Tehdy žalovaly také stovky poničených a úmyslně rozbitých soch sv. Jana Nepomuckého a dalších světců. V současné době jsou však škody daleko větší a devastace markantnější. Kradou se už i kamenné sochy, Boží muka, ozdobné prvky ze hřbitovů, nemluvě o měděných okapech. A tak dále.

Dříve měly kostely své patrony, jednak nebeské, tedy světce jimž byly zasvěceny, jednak patrony pozemské, kteří se hmotně starali o opravy a vybavení chrámů. Často to byly šlechtické rody, majitelé velkostatků, města, po pozem-

kových reformách např. i ministerstvo zemědělství. Patronáty byly roku 1949 zrušeny a tuto povinnost na sebe převzal stát (tento zákon platí dodnes). Začátkem 90. let nebyly vyslyšeny návrhy, aby krádeže památek nejen v sakrálních objektech, ale i v galeriích a muzeích, byly posuzovány mnohem přísněji, jako zločin proti samé podstatě státu.

Víme, že vše souvisí se vším. Pokud nebude základním kamenem společnosti Ježíš Kristus a pokud evangelium neprostoupí jako kvas celou společností, pak nebudou její základy dobře položeny a žádná státní památková péče, granty a dotace Evropské unie tuto zničující destrukci movitých církevních památek (ale zdaleka nejen jich!) nemá se svou legislativou šanci vyřešit.

Jiří Černý

FARNOST MILEVSKO

pořádá

ADVENTNÍ KONCERT

v Latinské škole (klášter)

20. 12. 2009 v 15 hod.

Pavlaína Lörinczová - violoncello

Ludmila Brablecová - flétna

Vladimír Brablec - klarinet

Anežka Bolková - klavír

František a Dorota Lukášovi - kytara a klavír

Vstupné: dobrovolné

Dírná, farní kostel sv. Vavřince
sobota 19. prosince 2009 v 16 hod.

VÁNOČNÍ KONCERT

účinkují:

Vratislav Kříž,

sólista Národního divadla

NOVITA,

ženský pěvecký sbor ze Soběslavi

Šťavnatost a svěžest stáří

Hledím na obrázek svatého Jana Maria Vianneye na mém psacím stole. Dívá se z něj na mne stařec - senior vysokého věku. Ale jak živě! Malíř, který maloval jeho portrét skutečně vystihl onu „šťavnatost a svěžest“, která tohoto kněze provázela až do konce. Jeho život byl darem církvi, darem pro druhé. Celý život. I jeho stáří.

Jak pomáhat nám, ostatním seniorům, aby také naše stáří bylo opravdu šťavnaté a svěží? Nad tím se zamýšlelo na dvě stě účastníků letošního dvoudenního setkání

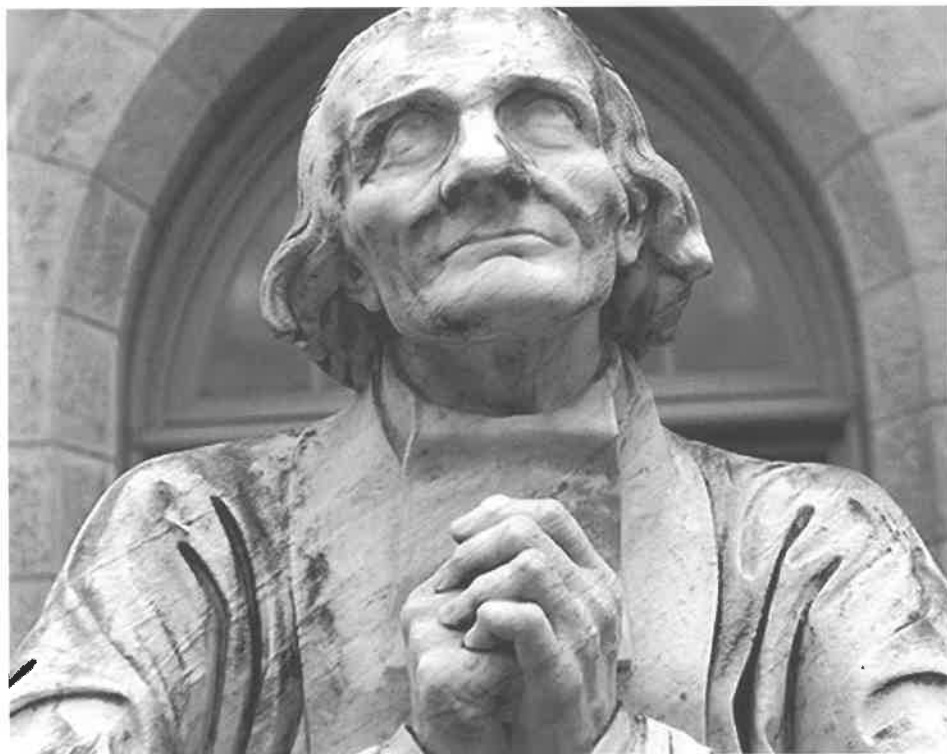
bí, má-li být náležitě prožito, musí být nejprve náležitě přijato. Ale přijetí stáří - to je bolest dneška.

Stáří člověka, ve své podstatě, není o nic hodnotnější, lepší a krásnější než jeho dětství nebo dospělost. Jenom okolnosti jsou jiné. Ale je to přece stále Bohem chtěný život každého z nás. Bůh má totiž před sebou náš život jako celek - jako celek jej zamýšlel a tvořil a žádné údobí v lidském životě není pro něho důležitější než jiné. To jenom my, lidé dnešní doby vytěšňujeme lidské stáří na okraj společnosti, bojíme se ho, pohrdáme jím, nechceme o něm nic

mýšlí a s odstupem hodnotí. To je velké privilegium stáří. Stáří je výsada, kterou nemá každý. Pokud se nám jí dostane, měli bychom si jí být vědomi a vážit si jí jako velké šance, kterou nám Bůh dal, abychom ho mohli lépe poznat. Zpracování minulosti je velký úkol stáří. Darem stáří dostáváme mimořádnou možnost ke smíření a odpuštění a s tím a v tom možnost nalezení milosrdného Boha.

Prof. Jan Sokol se ve své přednášce zabýval otázkou volného času. Toho mají někteří senioři tolik, že si s ním ani neví rady. S odchodem do důchodu pro ně totiž nastane bezbřehé období volného času. Ten jim byl kdysi velmi vzácný a milý, ale teď se jim často stává břemenem, se kterým si nevědí rady. V celé naší společnosti je obrovské bohatství tohoto volného času, ale přichází velmi často nazmar. Lidé nevědí, co s ním. Ale není správné moderní dělení času na pracovní a volný. Naši předkové to tak nedělali. Oni čas dělili na všední a sváteční. Toto dělení času na všední a sváteční můžeme zachovávat do konce života. Čas všední a sváteční není závislý na osobní situaci každého z nás. Naopak, s odchodem do důchodu máme větší prostor pro skutečné prožívání svátků a jejich odlišení od všedních dnů.

Stáří každého z nás má hluboký a nádherný smysl. Můžeme v něm totiž prožívat hluboké společenství s Bohem, s Otcem, který nás nade všechno miluje. Ve společenství s ním nacházíme onu šťavnatost a svěžest, která nikdy nekončí. BAJ

animátorů seniorů, které se už počtvrté konalo v polovině listopadu v Hradci Králové. Letos se ho zúčastnili, kromě pana biskupa Pavla Posáda, i dva zástupci z českobudějovické diecéze. V šesti přednáškách jsme se zamýšleli nad lidským stářím. Kdo je senior a proč na něj myslet? Protože nás, seniorů je stále více. V poslední době se totiž prodloužila délka lidského života, což však často znamená i prodloužení jeho bolesti a utrpení. Senioři jsou tedy velmi často lidé nějak trpící - fyzicky i psychicky. Už dávno většina z nich nežije v přirozené síti příbuzenských vztahů - tu moderní společnost narušila a my, senioři, jsme z ní často jako by „vypadli“. Pokud jsou senioři lidé věřící, je důležité je povzbuzovat k tomu, aby svoje bolesti, kterých je opravdu mnoho, dovedli obětovat Bohu za dobro církve a celého světa. Avšak každé životní obdo-

vědět. Ale znevažuje-li se lidské stáří, znevažuje se i kultura. V současné době je paradoxně téměř potřeba, jak řekl P. Aleš Opatrný ve své přednášce, být se za právo být starý a nemuset být stále mladý. Dnešní kult mládí znamená, že na každého jedince je společností vyvíjen tlak, aby se stále choval jako mladý. Dnešní šedesátník je proto nucen chovat se jako čtyřicátník před osmdesáti lety. Fyzicky to někdy jde, ale v psychice člověka je to nepřirozené. Nemůžeme se v sedmdesáti chovat a myslet jako dvacetiletí, protože nemůžeme zahodit a popřít padesát let našeho života. Byla by to nesmírná škoda. Život, který je za námi, je totiž velké bohatství každého z nás. Dítě je katechezí připravováno na to, aby umělo nacházet Boží působení ve své budoucnosti. Senior může nacházet Boha ve své minulosti tím, že se vrací k věcem dávno minulým a prožitým, znovu je pro-

Děti z křesťanského turistického oddílu Piškoti

zvou na

KOLEDY a VÁNOČNÍ PŘÍBĚH

do kostela Proměnění Páně
na Žižkově náměstí v Táboře

**na Štědrý den 24. 12.
v 15 hod.**

Přijďte si s námi zazpívat koledy
a oslavit narození Ježíše.

„Svíčková“ mše svatá na oslavu pádu totality

Stejně jako předchozí léta jsme také v letošním listopadu slavili konec komunistické diktatury v naší zemi. Na náměstích a u mnoha památníků se konaly vzpomínkové akce, divadla, kina a televizní kanály nabízely program spojený s touto přelomovou událostí, a někteří si připomínali dny návratu svobody v kostelech při děkovných bohoslužbách. Tak tomu bylo i v Českých Budějovicích, kdy ve středu 18. listopadu zahájil mocný úder zvonu v 18 hodin mši svatou v klášterním kostele Obětování Panny Marie na Piaristickém náměstí. Přes čtyři sta svící v rukou studentstva i starších osob prozářily celý gotický chrám. Na její přípravě se letos aktivně podíleli nejen vysokoškolští a středoškolští studenti, ale také jejich učitelé.

Nahlédneme-li v krátkosti do historie těchto každoročně konaných bohoslužeb, zjistíme, že se jedná o přibližně deset let starou tradici. U jejího zrodu stál v roce 2000 tehdejší pedagog a salesiánský kněz TF JU v Českých Budějovicích dr. Ladislav Heryán, jehož pomocnou rukou byli především studenti Rudolf Svoboda a Michal Opatrný (dnes již odborní asistenti na TF JU) a několik dalších studentů z klášterní koleje. V průběhu let byly zvány různé osobnosti naší církve, které na sobě značně pocítily komunistickou tyranii v dobách totality, aby se s námi v homilii podělily o své vzpomínky. Byli to např. doc. Ondok, prof. Skalický, Mons. Fořt, otec biskup Malý a další. Tato bohoslužba je od té doby slavena každým rokem a oživuje v nás významný historický mezník, kdy zvláště mládež svou odvahou rozpohybovala chod nových dějin.

Jak už bývá při slavení této liturgie zvykem, je každý účastník hned při vstupu do ambitu klášterního kostela obdarován svící, aby i jeho plamínek mohl vydat svědectví síly světla. Hořící svíce, symbol života a naděje, může v nás též vyvolávat vzpomínky na

osoby, které před dvaceti lety stály na Národní třídě právě se svícemi v rukou proti ozbrojeným kordonům zbabělých posluhovačů komunistické samovlády. Zároveň lze každou svíci chápat jako připomenutí si všech osob, které byly v dobách totality perzekuovány, mučeny nebo dokonce umučeny v komunistických žalářích. To se týká i církve, která patřila v Československu k předně pronásledovaným institucím. Vždyť stovky věřících, řada kněží a biskupů svědčila svými skutky, že zůstanou věrni Kristu a jeho evangeliu a nebudou ochotni zapřít se destruktivnímu režimu, který byl připraven zničit vše hodnotné.

Ale vraťme se do klášterního kostela. Jeho středem přišel osvěcený průvod deseti kněží a několika ministrantů, doprovázený jasně svící světlohošů. Ti se vydali po celém kostele a předávali světlo všem přítomným. Celá mše byla doprovázena studentským pěveckým sborem. Hlavním celebrantem byl P. Prokop Brož z pražské Teologické fakulty

UK. Ve své promluvě hovořil o svobodě člověka, obtížnosti vzniku demokracie, nesourodosti myšlení během tohoto procesu aj. Zmíněné body demonstroval na hudební metafoře jedné z Mahlerových symfonií, při jejímž poslechu může posluchač očekávat, že nastane už konečně jakási harmoničnost, ale nic takového nepřichází. Proto je nutná trpělivost ve všem našem lidském počínání.

Po skončení mše svaté jsme byli vyzváni, abychom se průvodem přesunuli ke slepému rameni Malše, kde bylo zapáleno dvacet lampiónů, symbolizujících dvacet let svobody a puštěno k nebi. Následně jsme zpívali píseň „Modlitba pro Martu“, již máme neodmyslitelně spojenou s disidentkou a zpěvačkou Martou Kubišovou.

Pokud se zamyslíme nad průběhem této významné slavnosti, je obdivuhodné, že se z ní za léta konání stala tradiční záležitost, která patří ke studentům a učitelům v Českých Budějovicích, a to bez ohledu na to, zda jsou věřící nebo nevěřící. Vždyť plný mariánský chrám na Piaristickém náměstí svědčil o tom, že si nemalé množství osob uvědomuje, že máme skutečně za co děkovat.

Proto je záhodno vyjádřit dík všem studentům, vyučujícím, organizátorům, kněžím, jmenovitě Pepovi Prokešovi, který se aktivně zapojil do příprav této děkovné a vzpomínkové bohoslužby, ale také všem přítomným, kteří si jsou vědomi, jak bohatí jsme, když žijeme po letech ve svobodné zemi.

Dar svobody se však musí trvale chránit, pečovat o něj a v případě jeho ohrožení za něj i bojovat. To se týká také nás křesťanů, poněvadž nebudeme-li v tomto ohledu důslední, zařadíme se do zástupu prázdných loutek, zapírajících Krista i sami sebe, o nichž bude doslova a do písmene platit zlidovělé, avšak moudrostí prosycené přísloví: „Kdo zlu neodporuje, sám ho podporuje!“

Vlastimil Sekyrka, účastník bohoslužby

Oprava věže v Borovanech před 120 roky a dnes

Každý vlastník budovy ví, že s malou stavbou jsou malé starosti a s velkou stavbou zase starosti velké. Také asi většina zná přísloví: „Je tam práce jako na kostele!“ To jsme si v nedávných letech vyzkoušeli i sami, když během 12 let jsme šli s opravami od jedné zdi a střechy ke druhé. Nejobtížnější opravy jsou ale vždy z pochopitelných důvodů na věži. I to jsme v roce 1980 absolvovali. Jsou to však práce, které bývalo nutné přibližně po sto letech v podobném rozsahu zopakovat.

Pro nás by mohlo být zajímavé, co o opravách věže, vykonaných před 120 roky píše borovanská farní kronika (opsáno doslovně):

„1889. Jelikož věž kostelní hrozila sesutím, předsevzaty byli důkladné opravy téže. Nad zdivem vazba lucerny (báně) ztrhána a jedno žebro (krov) po druhém podvlikány. Tak se shledalo, že sloupy které jsou podstavcem nejhořejší kopule a kříže takéž uhnílé jsou. Aby kopule zbourána a sundána býti nemusela, vytrh se vždy sloup jeden a hned nový byl zasazen; tak že dány byly sloupy všechny kolem a svršek zůstal jak byl neporušen. Pozoruhodno jest, že nejvyšší lešení bylo zpod otvorů nad lucernou a zasazování kříže na vrchu věže, který je přes dva metry vysoký

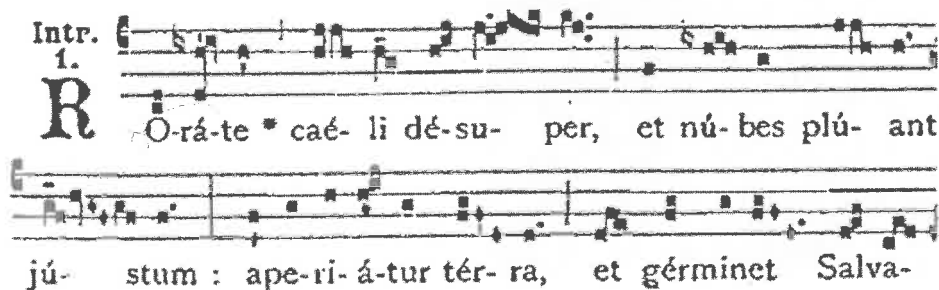
a poměrně těžký, dělo se po žebříku, jenž na lešení stál bez všeho upevnění; taktéž pobíjení plechu a barvení dělo se z žebříku toho. Hrozné bylo podívání na odvážné dělníky. Opravu tu provedli p. Ludvík Martínek, stavitel z Třeboně.“

Je pozoruhodné, že podobný způsob „lešení“ (spíše hrazdy) použili i otec a syn Linhartové z Nové Vsi u Českých Budějovic, kteří na borovanské věži prováděli náhradní upevnění kříže na jejím vrcholku v prosinci 2007. Ve stejném, nejvyšším dostupném místě věže položili dva dřevěné hranolky, na kterých vztyčili po obou stranách nejvyšší bání dva žebříky a ty spojili třetím žebříkem. Z lešení následně provedli odříznutí uhnílé části středového trámu. Na tento trám následně nasadili kovovou konstrukci, která již kotví přes dva metry vysoký kříž určitě bezpečně. Tyto akrobatické výkony současných horolezců sledovala před dvěma roky většina místních občanů. Připomínám však tuto situaci jen pro vytvoření jasnější představy, jak asi připravovali naši předkové před 120 roky podobné lešení. Podobné bylo ale jen opravdu z velké dálky, protože v té době jistě neměli typizované lehké a nastavovatelné kovové žebříky, včetně dalších horolezeckých zabezpečovacích prostředků, jako měli naši současníci. Kronika píše o jednom neupevněném žebříku. Proto se opět musíme v duchu s úctou sklonit před šikovností, odvahou a mistrovstvím tehdejších řemeslníků, kteří tuto opravu věže prováděli. *Josef Malík*

Roráty v Třeboni

Asi před dvěma roky nás upoutal článek v Katolickém týdeníku o životě ve farnosti Jablunkov. Psalo se v něm o slavení adventních bohoslužeb-rorátů s dětmi. Řekli jsme si, že požádáme našeho pana děkana P. Huga Pittla, zda by to mohl zkusit také v naší farnosti. Díky tomu, že nám vypomáhá ve farnosti P. Pius Peterka z Kněžského domova v Českých Budějovicích, nemusel se měnit pořad pravidelných bohoslužeb. Roráty pro školáky byly ohlášeny loni i letos každé pondělní ráno od sedmi hodin. Letos jsou ve vytápěné zimní kapli, kterou před měsícem vysvětil otec biskup Mons. Pavel Posád. Bylo milým překvapením, když poprvé přišlo 12 dětí a podruhé dokonce 18 školáků ve věku od 6 do 15 let. Někteří přišli sami, jiní v doprovodu rodičů či babiček.

Během mše svaté se děti připojují ke zpěvu adventních písní a je na nich vidět, že je zpívají rády. Na závěr bohoslužby dostávají všichni požehnání pro pěkné prožívání adventu ve škole i v rodině. Pak už na ně čeká v klubovní místnosti teplý čaj a buchtíčky, které upekly maminky a babičky. Společně se zazpívá písnička před jídlem „Žehnej, Bože tyto dary“, chvíli se posedí u malé snídaně a pak hurá do školy. V Třeboni jsou všechny školy ve vzdálenosti do 5 minut od kostela, takže všichni přijdou včas. A my jsme za tyto adventní bohoslužby velmi vděční... *B.E.*

Drazí přátelé,
čtenáři Aktualit!

TELEVIZE NOE

v těchto dnech rozšiřuje
své vysílání a to o další formu
šíření signálu.

Od Vánoc bude možné
v Českých Budějovicích
a nejbližším okolí přijímat
Noe přes Set-Top- boxy
(DVB-T). Pro ostatní části
území zůstává v platnosti
stávající forma příjmu skrze
satelitní soupravy.

Mapku území pokrytí signálu
a další informace naleznete
v příloze tohoto čísla.

DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO

Adventní setkání katechetů-seniorů

„Tak co, Pavlíku, chodíš na náboženství?“ vyzvídala teta, která ani po dvaceti letech v důchodu v sobě nezapřela bývalou učitelku. „Chodím a příští rok už půjdu k 1. svatému přijímání,“ chlubil se Pavlík.

„A co se tam učíte?“ byla zvědavá teta. „No, teď jsme si zrovna povídali o křtu,“ ochotně vyprávěl chlapec.

„To znám. Ještě dneska si pamatuji, jak jsme museli umět odříkat zpaměti: kdo chce křtíti, musí úmysl křtíti míti a přitom děti...“ teta ani nestačila větu dopovědět. Pavlík se začal tak smát, až málem spadl ze židle.

O svých zkušenostech, jak učili náboženství nejen před 20 lety, ale i v době relativně nedávné, si přišli popovídat bývalí katecheté českobudějovické diecéze.

Setkání se uskutečnilo první adventní pondělí (30. listopadu 2009) v klášteře Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích. Na jeho začátku přišel přítomné pozdravit otec biskup Jiří Paďour, OFMCap. Všechny katechety-seniory velice potěšil tím, že každému z nich osobně předal vánoční blahopřání.

Program pak pokračoval přednáškou P. Milana Mihulce, SDB o Svatém faráři z Arsů, která měla název: „Jan Maria Vianney - muž modlitby“. Přednáška byla pro všechny obohacující také tím, že P. Milan při ní hovořil též o svých osobních zkušenostech kněze-katechety.

Následovala mše svatá, jejímž hlavním celebrantem byl generální vikář P. Adolf Pintříf. Snad nikoho nepřekvapil tím, že v průběhu liturgie několikrát „zkoušel“, zda přítomní neztratili své katechetické vlohy.

Na závěr setkání pozval organizátor akce (Diecézní katechetické středisko) své bývalé kolegy na oběd do restaurace „U tří sedláků“.

AU

DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE

Charita hledá adoptivní rodiče pro Zimbabwe

Diecézní charita České Budějovice ve spolupráci se sestrami řádu Congregatio Jesu rozšířila projekt *Adopce na dálku* o pomoc dětem v africkém Zimbabwe a hledá pro ně další adoptivní rodiče. Proč? Protože tato, africká země patří k nejchudším na světě, nezaměstnanost v ní dosahuje 80%, a více než dvě třetiny lidí žijí pod hranicí chudoby. Neutěšenou ekonomickou a společenskou situací trpí i zdejší děti.

Pomoc nejmenším obyvatelům může každý, kdo ročně zaplatí jednorázově nebo ve splátkách šest tisíc korun. Tyto peníze slouží konkrétnímu dítěti, které si zájemce vyhledá v databázi, jež má k dispozici českobudějovická diecézní charita. Jsou určeny dětem z dětské školy, školky a dětského domova. Tato zařízení fungují jen díky sponzorským darům lidí, kterým není osud dětí lhostejný. Přes veškerou poskytovanou pomoc ze zahraničí přesto některé z nich ze vzdálenějších oblastí nemohou docházet do školy. Luxusem je pro ně jídlo či kukuřičný nápoj jedenkrát denně, oblečení, lékařská péče, tekoucí voda a především vzdělání. „V současné době už máme třináct takto adoptovaných dětí a dalších jednašedesát na adopci čeká,“ upřesnila Tatjana Šeráková z Diecézní charity, která má tento projekt na starosti.

Situace v Zimbabwe se přitom kvůli tamnímu diktátorovi Robertu Mugabemu neustále prudce zhoršuje. Hospodářství této země pokleslo od roku 2000 o třetinu. Tento africký stát se nachází v obrovské ekonomické krizi a trpí rekordní světovou inflací. Na běžném trhu není k dostání ani základní zboží a zemí zmítá hladomor. To je důsledek Mugabeho pozemkových reforem, kterými v roce 2000 rozdělil půdu bílých farmářů válečným veteránům a dříve výkonné zemědělství se tak dostalo do těžké krize.

Zimbabwejský hrubý domácí produkt na osobu činil v přepočtu na paritu kupní síly v roce 2008 pouhých 200 USD, což bylo nejméně na světě.

Děkujeme všem adoptivním rodičům za jejich podporu projektu pro nejpotřebnější. V létě sestry z Afriky přislíbily návštěvu přímo v Českých Budějovicích na Diecézní charitě, kde zodpoví konkrétní dotazy a seznámí nás s aktuální situací v Domově a dalšími projekty, které zde sestry roky provozují.

Zájemci o adoptivní rodičovství pro děti ze Zimbabwe mohou získat další informace na tel. 386 350 648, 386 351 887, www.charitacbz.cz nebo přímo v sídle DCH Českých Budějovicích v Kanovnické 16.

Michaela Čermáková, ředitelka
Jan Ziegler, redaktor

Intervenční centrum pro osoby ohrožené domácím násilím Příběh paní Jany

Paní Janě je 38 let a pracuje jako skladnice. S manželem jsou spolu 15 let, mají desetiletého syna Jiřího. Situace, kdy pan Karel vztáhne na svou ženu ruku, paní Jana důvěrně zná. Přestože má svého muže ráda, má z něho i strach. Co by bez něj dělala? Kam by šla? Nebo to jen tvrdí on, že by bez něj nedokázala nic, aby ji tím udržel u sebe?

Paní Jana v Intervenčním centru popisuje svůj příběh: s manželem se brali po dvouleté známosti, byla to velká láska. Na každou schůzku jí nosil květiny, byl pozorný, milý, galantní, ohleduplný, plnil její přání ještě dřív, než na ně stačila pomyslet, doprovázel ji všude. Když se Jana ohradila, že na některé obchůzky může jít sama, přesvědčil ji Karel, že ji tak miluje, že chce být jen s ní a že to dělá kvůli ní, aby jim spolu bylo dobře. A jeho žárlivost? To podle něho byl důkaz opravdové lásky. Jana Karla milovala, věřila mu. Přátelé měli Karla také moc rádi, byl sympatický, společenský, oblíbený.

Následovala svatba. Po svatbě se ale začal Karel chovat jinak. Dělal si na Janu mnohem větší nároky, zakazoval jí navštěvovat její rodiče, přátele, byl by nejraději, kdyby jen seděla doma. Když ho někdy neuposlechl, padaly na její hlavu nadávky a urážky, které od něho nikdy předtím neslyšela. Myslela si, že si za to může sama a že se musí více snažit, aby byl manžel spokojený. Protože když bude spokojený on, bude spokojená i ona, říkala si. Změnu jeho chování přičítala tomu, že měl spoustu práce. Doufala, že se vše změní, až budou mít dítě, že si na rodinu udělá Karel více času.

Zakrátko se narodil se Jiřík. Nejenže se ze strany manžela nic nezlepšilo, naopak. Manžel začal Janě říkat, že po porodu přibrala, že už ho tolik nepřitahuje, že o sebe nepečuje, ani se o nic nezajímá, že je hloupá, že je k ničemu, že se za ni stydí. Jen jí přišlo divné, že se s ní chce Karel milovat, i když jí předtím vyčítá, jak vypadá hrozně a jaká je špatná žena a matka. Ponižovalo ji to. Mezitím zkusila párkrát manželovi navrhnout, že si půjdou pro radu do manželské poradny, ale to Karel odmítl, že žádný problém nemá a že se není o čem radit. A že i když Jana problém má, Karel jí s tím pomůže sám – postará se o ni, sama by podle něho existovat nemohla. Jana tomu příliš nerozuměla, ale někdy to bylo lepší, tak se uklidnila a nechala situaci být. Po čase si zvykla. Když si jednou za čas postěžovala matce, jak se k ní Karel chová a jak se cítí, řekla jí matka, co už víc chce, že v každé rodině je něco. Ostatně k synovi se Karel choval pěkně, peníze na domácnost dával, v zaměstnání byl úspěšný a oblíbený, do hospody nechodil, nepil ani doma, Janu nebil.

Když byly synovi tři roky a Jana šla po mateřské znovu do zaměstnání, manželova žárlivost se vystupňovala. Podezíral Janu, že je mu v práci nevěrná, vyptával se jí na kolegy, bezdůvodně a nevybíravě jí vyčítal nevěry se šéfem. Kontroloval, kdy přišla domů, na nákupy chodil s ní, protože podle něho nebyla schopna správně nakoupit. Postupem času jí dával už jenom polovinu nájmu, na stravu ani na dítě nepřispíval. Odůvodnil to tím, že Jana chodí do práce, tak co by chtěla a že stejně na nic nemá nárok.

Jednou na podzim Jana přišla domů o hodinu později, ve firmě měli inventuru. I když to Karel věděl předem, po návratu ji podrobil výslechu. Když se hájila, řekl jí, že ho to nezajímá a dal jí facku; druhou ránu chytla o lednici. Jana měla strach, bolelo ji to jak na těle, tak na duši. Když si ve chvíli Karel uvědomil, co se stalo, pomohl jí vstát, omluvil se, odnesl ji do postele a uložil. Utíral jí slzy, litoval svého činu, znovu se omlouval a sliboval, že už to nikdy neudělá, že půjde k psychologovi. Jana byla ráda, že si to uvědomil; dokonce jí začal dávat i více peněz na domácnost. Jana nikomu neřekla, co se stalo, styděla se a měla za to, že to je její vina.

Klid byl asi půl roku, pak měl Karel problémy v zaměstnání a když večer přišel unavený z práce, zakopl o boty, které v předstíni přehlédl. Vtrhl do kuchyně a Janě, která vařila večeři, vynadal, že není uklizeno a obvinil ji z mnoha dalších věcí, i ze svých problémů v zaměstnání. Situace vyvrcholila tím, že Jana dostala od Karla několik ran pěstí. Opět následovaly omluvy, sliby, navíc kytice. Jana se svěřila matce, ta jí nevěřila. K lékaři ani na Policii se Jana neobrátila. Bála se, že by jí to nikdo nevěřil, jaký je Karel doma, přáteli i mezi kolegy byl Karel oblíbený, navíc to byl úspěšný podnikatel, měl dobré výsledky a všude spoustu známých.

Tak to pokračovalo ještě necelých sedm let. Vždy, když Karel Janu zbil, omlouval se, nosil květiny, zlaté šperky, zval ji na večeře, prosil ji, aby mu to odpustila, že ji miluje, začal jí dávat více peněz. Ona ho milovala, odpouštěla mu to. Časem byla ze všeho unavená, bez energie, bez přátel, nikoho už neměla. Radši Karla poslechl, než aby po návštěvě kamarádky nebo matky slyšela dvouhodinové kázání. Pomáhalo jí jen to, že chodí do práce, kde je v bezpečí a v klidu. Výbuchy zlosti u Karla byly totiž stále častější, nikdy nevěděla, jaký bude, když přijde domů. Některá Janina zranění si vyžadovala lékařské ošetření, za ty roky měla tedy několik lékařských zpráv. Po čase pochopila, že to, co se doma odehrává, nezávisí na ní, že i kdyby udělala vše, co manželovi na očích vidí, nebude to nic platné. Někdy byl svědkem napadení i jejich syn, to

DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE

Janu trápilo nejvíce. Nechtěla, aby z něho vyrostl stejný tyran, jako manžel. Rozhodla se, že už si dále nenechá rány od svého muže líbit. Začala uvažovat o rozvodu.

U lékaře v čekárně našla kontakt na Intervenční centrum. Zavolala tam a domluvila si osobní schůzku. Potřebovala povzbudit k řešení své situace, hodně při konzultaci plakala a byla ráda, že se může svěřit někomu, kdo jejímu trápení věří a vyslechne ji. Potřebovala slyšet, že nikdo nemá právo ji ponižovat a bít, že je někdo, kdo ji bude provázet nelehkou situací a také ji zajímaly informace o rozvodu. Dozvěděla se, že před rozvodem musí být soudně vyřešeno, u koho z rodičů bude po rozvodu syn a kolik mu bude druhý rodič platit výživné. Jana také zjistila, že v případě napadení se může obrátit na Policii a že v případě domácího násilí je Policie oprávněna útočníka ze společné domácnosti na deset dní vykázat. Tato lhůta se dá prodloužit a tím získat klid a čas na plánování a uskutečnění dalších kroků. Janě bylo nabídnuto, že ji pracovnice Intervenčního centra doprovodí na Policii, aby podala oznámení, bude-li chtít. S pracovníci centra se Jana domluvila, že bude docházet jednou za dva týdny, zatím pro podporu, žádné jiné kroky Jana podnikat nechtěla.

Když ji však naposledy manžel několikrát uhodil za to, že mu neuvařila večeři přesně podle jeho přání a kuře s těstovinami, které se dle Karla „nedaly žrát“ hodil na zeď (Karel si totiž k večeři představoval telecí steak, ale přitom jediná platba, na které se podílí, je jeho polovina nájmu), Jana sebrala odvalu a přivolala Policii. Vypověděla, co se u nich děje, ukázala policistům množství lékařských zpráv, kde byly zaznamenány modřiny, zhmožděniny, prasklý bubínek, ale i zlomenina prstu. Policista využil oprávnění Karla na deset dní vykázat; ten odešel bydlet ke své matce. Ze zákona na vykazání navazuje to, že osoba ohrožená domácím násilím je poté kontaktována intervenčním centrem a je jí nabídnuta pomoc. Jana už věděla, co chce. 10 denní vykazání si nechala prodloužit, mezitím podala na soud a žádost o svěřený syna do péče po rozvodu a žádost o rozvod. Byt je manželův, bude si mezitím pro syna hledat jiné bydlení, v současném bytě nechce zůstat. A protože Jana pracuje, sebe i syna uživit zvládne. Synovi bude muset otec platit výživné, ale jeho výši bude Jana vědět až po soudu. Paní Jana do Intervenčního centra stále dochází.

Intervenční centrum pro osoby ohrožené domácím násilím
při Diecézní charitě České Budějovice,
Kanovnická 11, 370 01 České Budějovice
Tel. 386 323 016, 603 281 300

PORADNA EVA

Poradna Eva pro ženy a dívky v nouzi funguje při Diecézní charitě v Českých Budějovicích. Pracují zde tři sociální pracovnice. Poradna má zaregistrovány dvě služby: poradenství a terénní programy. Zatímco v poradenství jsou služby poskytovány ambulantně (konzultace klientů v poradně), v terénních programech je služba realizována v domácím prostředí klientů. Pracovnice terénního programu navštěvují své klienty po dohodě doma. Toto řešení je užitečné mj. rodinám s dětmi, zejména těm, které žijí v okrajových částech města a mají více dětí, pak je pro rodiče někdy obtížné vypravit se jednat o své věci do kanceláře ve městě. Na základě několikaleté zkušenosti z poskytování obou služeb si myslíme, že se navzájem dobře doplňují a mohou znamenat pomoc a podporu pro širší spektrum klientely.

Poradenství je určeno ženám z jihočeského regionu, které se nacházejí ve složité životní situaci, potřebují se v ní lépe vyznat, potřebují informace o tom, co ve své situaci mohou udělat, jaká mají práva a jak je mohou uplatnit. Pracovnice poradenství jsou připraveny nejen pomoci ženám jejich záležitosti řešit, ale také je sdílet, povídat si o tom, co klientky prožívají. Do poradny je možné docházet opakovaně, poradenství je bezplatné, uživatelské služby mohou zůstat v anonymitě.

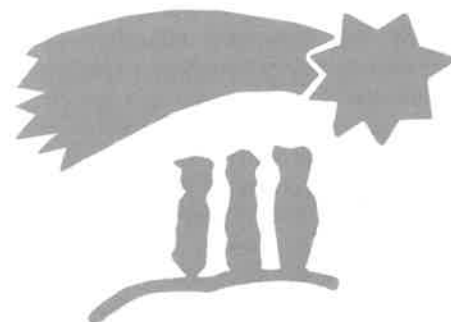
V terénních programech se pracovnice poradny zaměřují na pomoc rodinám na území města České Budějovice, jejichž členové mají z důvodu chudoby, nezaměstnanosti, nízké kvalifikace či etnického původu omezené šance zapojit se do života společnosti. Lidé z našich klientských rodin se na nás obracejí s řadou problémů, ať už se týkají bydlení, hospodaření s penězi či dlouhodobé nezaměstnanosti. V souvislosti s nedobrou finanční situací klientských rodin roste poptávka po tzv. dlouhodobém poradenství. Nízkopříjmové rodiny totiž často mají potíže se splácením svých závazků vůči nejrozličnějším bankovním i nebankovním společnostem, od kterých si neuváženě půjčily peníze či vzaly zboží na leasing. Ocitly se tak v situaci dluhové pasti. Sociální pracovnice poradny pomáhají v rámci obou poskytovaných služeb klientům uplatnit jejich práva, pomáhají jim s listinami, mohou je doprovodit k jednáním na úřady, zprostředkovávají další sociální služby. Také pomáhají při hledání zaměstnání, pomáhají sestavit a udržet rodinný rozpočet, poskytují dluhové poradenství. Uživatelské služby poradny je pravidelně k dispozici i bezplatné právní poradenství.

Velkou pozornost věnují pracovnice poradny dětem v klientských rodinách. Zaměřují se především na podporu předškolní výchovy dětí, na pravidelnou školní docházku, ve spolupráci s Dobrovolnickým centrem při DCH zprostředkovávají dobrovolníky pro volnočas-

ové aktivity a pro školní přípravu. V letošním roce byly služby Poradny Eva finančně podpořeny Ministerstvem práce a sociálních věcí a Magistrátem města České Budějovice. Velký dík patří také našim dárcům a dobrovolníkům. Na Poradnu Eva se můžete obrátit osobně, telefonicky, dopisem i mailem. Najdete nás v Českých Budějovicích v Kanovnické ulici č. 16, hned v přízemí budovy Diecézní charity. Můžete nám také zavolat na tel. 386 357 376, **nebo napsat mail (eva@charitac.cz). Pro osobní konzultace je lépe se předem objednat.**

Bc. Lucie Kolářová, vedoucí Poradny Eva

PŘIPRAVTE CESTU KRÁLŮM!

Přípravy na lednovou Tříkrálovou sbírku jsou v plném proudu. Nemusíte čekat na začátek nového roku, abyste udělali dobrou věc. Pomoci můžete právě teď! Tříkrálová sbírka, která má v Česku už desetiletou tradici, nám umožňuje projevit solidaritu s těmi, kteří mají různé životní těžkosti. Možná už vloni u vás zaklepali tři koledníci, kterým jste přispěli na potřebné děti, lidi s postižením, staré nebo nemocné. **Pomozte nám letos sbírku také zorganizovat!** Sháníme koledníky a k nim dospělý doprovod, potřebujeme ušít kostýmy, pomoci s propagací a s roznošením letáků informujících o sbírce.

V Českých Budějovicích se vloni vybralo 228 860 Kč; výtěžek byl použit např. na humanitární pomoc v ČR a zahraničí (Bulharsko, Zimbabwe), na dovybavení klubovny pro děti ze sociálně znevýhodněných rodin. Vašich finančních darů si velmi vážíme. Zapojte se do letošní Tříkrálové sbírky už od počátku a pomozte nám koledníky najít a obléknout.

Pokud byste měli zájem pomoci s přípravou Tříkrálové sbírky nebo samotným koledováním, kontaktujte Dobrovolnické centrum Diecézní charity ČB: osobně v Kanovnické 11 v Českých Budějovicích, vchod od Mlýnské stoky; tel. 731 604 163; e-mail: dobrovolnici@charitac.cz.

Těšíme se na Vás!

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

2. setkání Školy partnerských vztahů

Týden před první adventní nedělí se sešli účastníci Školy partnerských vztahů, aby se o podzimním víkendu (20.-22. 11. 2009) dozvěděli další poznatky z problematiky vztahů, ale také prožili spolu chvíle duchovního sdílení, které bezpochyby vedou k růstu osobnosti křesťana. Vhodné a příjemné zázemí nám tentokrát poskytla fara na Hosíně.

Páteční večer jsme částečně věnovali „znovu-seznámení se“ a připomenuli si některé styčné body z předchozího setkání. Našeho nasycení se ujal týmak Honza Děd, kterému jsme nemohli v podstatě nic vytknout, poněvadž úroveň pokrmů, ale i jejich množství, dostatečně splnily naše potřeby. Den jsme pak zakončili v pozdních večerních hodinách děkovnou modlitbou v kapli hosínské fary.

V sobotu, těsně po východu slunce, dorazili manželé Poláčkovi, kteří měli připravenou přednášku na téma „komunikace a konflikty“. Po teoretické části, která nám byla zprostředkována pomocí poutavé power pointové prezentace, doplněné četnými komentáři a zkušenostmi z jejich poradenské praxe, byli posluchači rozděleni do dvou skupin, ve kterých se mohli vyjádřit k otázkám řešení konfliktů z dob jejich dětství a dospívání, jak oni sami kdysi vnímali rodičovské konflikty, jejich způsob řešení apod.

Dříve než se začalo prostírat k obědu, tak jsme si s Dr. Poláčkou zkusili aktivitu zaměřenou na verbální a nonverbální komunikaci, zejména na kontrast mezi nimi, když ústa říkají něco jiného než řeč našeho těla. Velikým přínosem bylo, že jsme po tom hovořili o prožívání, které doprovázelo tyto simulované situace.

Počasí po celý den připomínalo spíše babí léto a neodolatelně nás táhlo do okolních lesů, v kterých jsme strávili necelé dvě hodiny při komunikační hře. Ta byla věnována některým poznatkům z nonverbální komunikace, agresivity, asertivity aj. Mladí řešili ve dvojicích úkoly na trase, která se skládala z deseti stano-

višť, přičemž si pocvičili i své topografické dovednosti. Šlo hlavně o to zapamatovat si, jakou barvu má fáborek, po kterém byla trasa vytyčena. Mírnou komplikací možná hrála skutečnost, že fáborky byly zelené, což v lesních porostech nemusí každý přivítat. Všem se nakonec podařilo vrátit se v dobrém duševním i fyzickém rozpoložení.

Poté jsme se sešli v zasedací místnosti a vyslechli jsme si velice inspirativní svědectví manželů Hladíkových z Písku. Dozvěděli jsme se mnoho podnětných informací o tom, jak spolu mohou žít a vychovávat děti manželé dvou rozdílných křesťanských církví.

Celý den jsme korunovali oslavou Hospodina v místním chrámu při svíčkách. Po mši sv. jsme shlédli film o několika českých mučednících, kteří prošli komunistickými kriminály a zachovali si svou víru i morální kredit.

Prvního dne po sobotě, čili v neděli ráno, jsme slavili mši svatou s hosínskou farností. Ta již na první pohled, hodnoceno dle množství přítomných dětí, mládeže a četnosti různých společenských akcí, které aktivně podporuje místní pastorační asistent Ing. Jan Řičánek, patří skutečně mezi ty živé.

Ještě před obědem se mladí pokusili sehrát modelové situace, ve kterých došlo k vystupňování konfliktu a jeho řešení. Všechny tři skupiny ztvárnily věrným způsobem okamžiky, jako kdyby se jednalo o skutečné životní situace. Po té jsme analyzovali jejich pocity z hraní, také jsme rekapitulovali, jakých nonverbálních projevů naši účastníci používali, zda jejich reakce byly spíše asertivní, pasivní nebo agresivní.

V pravé poledne nám otec Roman požehnal italskou kuchyní a poté jsme se vraceli do našich domovů. Příští setkání proběhne na Ktiši v termínu 26.-28. 2. 2010 a je naším přáním, aby mělo tolik kladných ohlasů, jako toto na Hosíně.

DCM ČB

(Související článek je na webu DCM)

Adventní duchovní obnova BOŽÍ VÝZVA

O víkendu 4.-6. prosince proběhla na Ktiši adventní duchovní obnova, kde se nás sešlo opravdu početně, a to skoro třicet. Zavítali k nám účastníci ze Sušice, Prachatic, ale i z dalekého Písku. Až z Brna k nám přijela misionářka Jana Ungerová, která svými přednáškami nenechala žádného hledajícího chladným. Téma bylo zajímavé a aktuální: *Vztahy*.

V pátek jsme se měli možnost zaplést do sítě zábavné seznamovací hry, po níž následovalo Janino svědectví ze života. Člověk by nevěřil, kolik zemí může takový misionář navštívit a kolik řečí by mohl ovládat. V tomto směru Jana potvrdila, že je opravdu člověkem. O vztahu s Bohem jsme mohli následovně rozjímát při adoraci.

Druhý den ráno jsme se po brzkém budičku a snídani věnovali hlouběji tématu. Měli jsme tři skupinky, kde jsme mohli vzájemně sdílet své zkušenosti, dojmy, starosti, ale i radosti, které nám za náš relativně krátký život vztahy přinesly:

Nechám se opravdu vést Bohem? Dokázal/a bych chodit s partnerem, kdyby v našem vztahu nebyl Bůh? Jaké role hraje ve mém životě? Řekl/a jsem někdy něco, čeho jsem litoval/a, ale už to nemohl/a vzít zpátky?

Takové (a ještě spousta dalších) otázky padly na úrodnou půdu. Namalovali jsme si dům svého života, pěkně od základů, a někteří možná zjistili, že nejsou sami ve svých problémech a nedostacích.

Opoledne nás čekalo *odpuštění*. Opuštění, bez něhož by život nebyl šťastný. Doslova Boží výzva. Během ticha jsme mohli popřemýšlet, jestli jsme opravdu odpustili druhým, ale zejména sobě.

Následovala mše, večere, sdílení ve skupinkách a rozjímání nad Ježíšovým životem z Lukášova evangelia. Závěrečné požehnání v hebrejštině a sladký spánek.

V neděli už se vstávalo hůř. O to krásnější bylo slavení mše svaté, kde jsme mohli Pánu zpívat z plných plic za zvuků houslí, kytary, bonga a měli jsme i možnost shlédnout pantomimu. Následoval oběd, úklid a loučení, které i po tak krátkém víkendu v každém zanechalo milou vzpomínku a možná i další Boží výzvu. Jít s Ním do vztahu.

DCŽM Ktiš, Vendula Krůlová

Novinky na DCŽM Ktiš

Od 1. prosince 2009 byl posílen tým zaměstnanců na DCŽM o další dva spolupracovníky, a sice o Vendulou Krůlovou a Františka Jandu. Momentálně se v týmu nacházejí čtyři týmáci pod vedením duchovního.

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

Česko - německé podzimní setkání mládeže na Ktiši

Ve dnech 27.-28. 11. 2009 se na Ktiši konalo česko-německé podzimní setkání mladých lidí z českobudějovické a pasovské diecéze. Mladí z Čech přijeli na Ktiš již 27. 11. a celý večer se nesl v duchu společenských her a zábavného programu. V sobotním dopoledni pak přivítali skupinku mladých z Německa. Společný program začal obcerstvením, modlitbou a zpěvem česko-německých křesťanských písní v kapli. Následně nás čekal nelehký úkol, a to vzájemně se představit. Možná to může znít velmi jednoduše, ale přeci jenom jazyková bariéra hrála, alespoň v počátku setkání, svou roli. To se nám však díky zábavným seznamovacím hrám podařilo velmi brzy překonat a při společném obědě jsme již nebyli česko - německou skupinou, ale pouze skupinou mladých lidí se společným cílem - poznat jeden druhého, společně se pobavit a obohatit se o nové zážitky.

I proto byla do odpoledního programu zařazena venkovní hra v nádherném okolí Ktiše, v rámci které skupina plnila řadu úkolů a soutěží pro posílení vzájemných vztahů. Po návratu na faru nás zahřál horký čaj a také na nás čekal medovníkový dort. Následoval workshop, v rámci kterého bylo vytvořeno logo setkávání, které bude používáno i pro další společné česko-německé akce. Toto logo si každý z účastníků nakreslil na tričko doplnil o podpisy všech přítomných.

Čas k rozloučení a odjezdu domů nastal po večeři. Nutno podotknout, že tento náš společný den utekl velmi rychle, ale i přesto se nám všem podařilo získat si nové přátele. To, že se setkání povedlo, bylo patrné na tváři všech zúčastněných - úsměv a odhodlání pro další setkání mluví za vše. -du-

Dne 20. 11. 2009 se v pasovském dómu konala od 21 hod. „Noc světél“. Jedná se o každoroční akci, v rámci které je celý dóm osvětlen stovkami svíček. V této příjemné atmosféře probíhají zpěvy z Taizé, doprovázené četbou Písma svatého, přímluvami a společnými modlitbami.

V rámci česko-německého projektu „Stavět mosty“ se této letošní Noci světél zúčastnila také skupinka mladých z Českobudějovické diecéze. Měli jsme možnost zapojit se do programu tohoto setkání, díky čemuž zaznělo čtení z Písma svatého nejenom v německém, ale i českém jazyce, stejně jako i některé přímluvy.

Na závěr se s námi jeden z přítomných bratrů z Taizé rozloučil česky: „Mám velkou radost, že jsou mezi námi mladí z Čech, kteří naši víru svou přítomností zapalují!“ -du-

Plánované akce

* **11.-13. prosince: Animátorský kurz - 2. setkání na fare v Jistebnici**

Další setkání nového animátorského kurzu. Mladí se budou seznamovat s tématy, jako jsou dějiny spásy a svátosti, čeká je práce ve skupinkách, hry na rozvíjení sociálních dovedností aj.

* **29. prosince-2. ledna 2010: Silvestr na DCŽM Ktiš**

Mladí jsou zváni na společný program, ve kterém nebude chybět poděkování za celý předchozí rok a vyprošení si požehnání i posily pro nový rok.

* **29.-31. ledna 2010: „Groove Castle“, Rakousko**

Mládež z Čech, Rakouska a Německa se setká na rakouském hradě Altperstein, kde bude realizován již tradiční mezinárodní hudebně kreativní a duchovní víkend.

Více informací je k dispozici na plakátcích a na www.dcm.bcb.cz.

Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty

a Misionáři Obláti
P. Marie Neposkvrněné
zvou

v sobotu 19. 12. 2009
na

**DUCHOVNÍ OBNOVU
PRO FARNOST**

**Advent - období čekání.
Ale na co....?**

Obnovu vede
jáhen Vlastimil Kadlec, OMI

Předpokládaný program:

10 hod. - zahájení dopoledního programu - Emauzy

12 hod. - společný oběd
v Emauzích (z toho, co přinesete
pro sebe a pro druhé)

14 hod. - odpolední program -
Emauzy

15-17 hod. - příležitost ke svátosti
smíření (v kostele)

16.30 hod. - rúženec

17 hod. - mše svatá (v kostele)

*Srdečně zveme na celý program
nebo i na jakoukoliv jeho část.*

*Podle možností bude celou dobu
příležitost ke svátosti smíření nebo
k osobnímu rozhovoru.*

ADVENTNÍ A VÁNOČNÍ HUDBA

Děkanský kostel Proměnění Páně v Táboře

* **Neděle 20. 12.** v 15 hod.: Předvánoční koncert souboru Domino z Tábora

* **Čtvrtek 24. 12.** ve 22 hod.: „Půlnoční mše“ s chrámovým sborem

* **Pátek 25. 12.** v 15 hod.: Vánoční koncert u jesliček – ZUŠ Tábor (varhany)

* **Sobota 26. 12.** v 16 hod.: Vánoční varhanní koncert (Ladislav Šotek - varhany, chrámový sbor pod vedením Heleny Boučkové, + Takvintet Richarda Mlázovského)

Sbor Božích bojovníků Církve čs. husitské, Farského ul., Tábor

* **Neděle 20. 12.** v 16.30 hod.: Adventní koncert (Jaroslav Svěcený – housle)

Farní kostel Nanebevzetí Panny Marie v Táboře-Klokotech

* **Čtvrtek 24. 12.**

16 hod.: Štědrovečerní mše s dětmi (Jana Procházková - zpěv)

24 hod.: Půlnoční (Jana Kastnerová - zpěv)

* **Pátek 25. 12.**

10 hod.: Slavnostní vánoční mše s chrámovým sborem

18 hod.: Vánoční koncert skupiny Quodlibet

* **Pátek 1. 1. 2010** v 15.30 hod.: Novoroční koncert (Ladislav Šotek, Hana Žvachtová)

* **Neděle 3. 1. 2010** v 11 hod.: Vánoční koncert pěveckého sboru Nokturno ze Sezimova Ústí

Kostel sv. Petra a Pavla v Chotovínách

* **Čtvrtek 24. 12.** ve 24 hod.: Půlnoční mše se sborem Chorus Domini

* **Sobota 26. 12.** ve 14 hod.: Vánoční koncert pěveckého sboru Nokturno ze Sezimova Ústí

Kostel Povýšení sv. Kříže v Sez. Ústí

* **Sobota 26. 12.** v 16 hod.: Vánoční koncert pěveckého sboru Nokturno ze Sezimova Ústí

Kostel sv. Františka Xaverského v Opařanech

* **Neděle 27. 12.** v 17 hod.: Vánoční varhanní koncert (Ladislav Šotek-varhany, tábořský chrámový sbor pod vedením Heleny Boučkové)

Kostel sv. Havla ve Střezimíří

* **Neděle 27. 12.** v 18 hod.: „Vánoční zpěvy“ souboru Domino z Tábora

*Srdečně zveme všechny milovníky
duchovní hudby!*

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU

Adventní setkání rodin, Nové Hradky 27.-29. 11.

„Vystoupit na chvíli ze zaběhlého rodinného koloběhu neuškodí“, pomysleli jsme si, když jsme se na webových stránkách dočetli o možnosti začít letošní advent v klášteře v Nových Hradech ve společnosti dalších rodin. Sice jsme tak úplně nevěděli, co nás bude čekat, ale protože máme s podobnými celorodinnými akcemi moc dobré zkušenosti, těšili jsme se na všechno, co bylo uvedeno v programu: možnost být od pátku do neděle s dětmi i bez dětí, s ostatními manželskými páry i jen sami spolu, najít si čas na adoraci i svátost smíření a v neděli společně slavit mši svatou. Trochu nás „znejpokojila“ informace organizátorů Aleny a Pavla Poláčkových, že na nás dospělé bude dohromady 38 dětí, ale další poznámka, že si děti (včetně našich) v sobotu na celé dopoledne vezmou místní sestřičky, nás vysloveně natěšila :-).

Naprostá většina účastníků se do Nových Hradů sjela v pátek k večeři. Po večeři se rodiče vzájemně seznamovali v knihovně, děti zatím mohly využívat úžasně vybavenou hernu. Díky tomu, že v herně mezi množstvím dětí fungoval osvědčený rodinný systém „starší hlídají mladší“ - tentokrát bez ohledu na rodinnou příslušnost, mohla se většina rodičů v klidu věnovat poznávacímu kolečku na téma „kdo jsme, odkud jsme, proč jsme sem jeli, co očekáváme“.

Sobotní dopoledne patřilo již zmíněnému oddělení dětí od rodičů a lze říci, že ani jedna skupina nelitovala. Sestřičky zabavily malé děti, společně tvořily a zpívaly v kapli, starší děti se trochu tajemně sdružily s Alenou v jídelně a cosi domlouvaly ohledně odpolední rodinné hry, no a my rodiče... my jsme se taky měli skvěle! Po přednášce Jana Samohýla na téma Muž a žena

v adventu vyvstalo mnoho otázek, které bylo třeba si v partnerské dvojici probrat, ať už na procházce nebo v místní neuvěřitelně pohostinné kavárně s domácími zákusky, domácí čokoládou a výbornou kávou.

Po odpoledním spánku vypukla slíbená rodinná hra. Ukázalo se, o čem velké děti v jídelně rokovaly. Právě ony totiž byly vedoucími skupin, a tedy těmi, kdo rodiče a mladší sourozence určitě ke své radosti „úkolovali“. Rodinné týmy vyrážely na cestu tematicky podloženou adventním čtením z Písma. Z otců rodin se stali poutníci se vším všudy - po Nových Hradech putovali oděni do poutnického pláště, opírajíce se o pořádné sukovice. Postupně všichni prošli čtyřmi zastaveními a do kláštera si každá

skupina odnášela symboly čtyř adventních biblických textů: papírový domeček, srdíčko, jásající postavu a korunu.

Poutnické pláště měly po návratu do kláštera další vývoj. Pomocí tiskátek, které tatínci vyrobili podle papírových šablon, barev na textil, které dodali Poláčkovci, a hlavně s velkým výtvarným nasazením všech členů rodin byly pláště přetvořeny na originální rodinné adventní ubrusy.

Večer mohli rodiče, kterým se podařilo uspat děti (popř. rodiče, které měli děti větší natolik, že mohli společně sledovat letopisy Narnie), sdílet své manželské radosti a starosti ve skupinách. A protože jednou musí usnout každé dítě (i když to dá někdy velkou práci jemu i rodičům), ke společnému posezení v jídelně jsme se sešli kompletní. Oslava „církevního Silvestra“, jak jsme si večer před začátkem nového církevního roku výstižně označili, se protáhla do jedné hodiny. S tolika lidmi bylo o čem si povídat! Neděli po mši svaté jsme prožívali už s vědomím odjezdu, a tedy trochu smutně. Před obědem se ještě zvlášť v ženské skupině a zvlášť v mužské skupině probírala pozitiva a negativa celého pobytu (ženy se do hledání negativ musely vysloveně nutit), při obědě jsme si společně zazpívali, zamávali si... a pak už jen stáhnout povlečení, pohledem zkontrolovat pokoje a zavřít dveře za vším krásným, inspirujícím a potřebným, co jsme tady, v Nových Hradech, s Boží pomocí prožili.

I když... jaképak zavírání dveří. Všechno jsme si přece odnesli s sebou domů. Ubrusy v taškách a vše ostatní - v srdci.

V.S., Lišov

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

Listopadový kalendář

Tak nějak už to v našem novodobém kalendáři chodí. Sotva skončí měsíc říjen, svěřený růženci Panny Marie, a ještě dříve, než se ocitneme v prosincové době adventní, procházíme listopadem, který nám zpravidla připravuje nejružnější životní prožitky. Příroda mění svou tvář, tepla a světla ubývá, pomalu se připravuje k zimnímu odpočinku a my se můžeme zúčastňovat dalších ryze listopadových událostí.

Hned v prvním dnu svátek *Všech svatých* - vzpomínková slavnost zemřelých, kteří již dosáhli věčné blaženosti. V následující den *Památka všech zemřelých*, lidově Dušičky. Vzpomínka na zemřelé, kteří ještě blaženosti nedosáhli. Tato slavnost se objevila až po roce 998 ve francouzském reformním klášteře v Cluny. Od roku 1915, kdy v první světové válce padlo tolik lidí, bylo kněžím povoleno sloužit v tento den tři mše. Lidová praxnostika pak zaznamenala mnohé zvyky, zejména s domněnkou, že v předvečer duše zemřelých vystupují z očistce, aby si odpočinuli od muk. Dnes je praktikována možnost získávání plnomocných odpustků... A mohli bychom si připomínat další listopadové vzpomínky: sv. *Martin* (11. 11.) nejen s příjezdem na bílém koni, ale především se svatomartinským posvícením, pomocník všem chudým, potřebným a pronásledovaným; sv. *Cecilie* (22. 11.), od středověku patronka hudebníků, pocházející z rodu římských patriciů a zobrazována s knihou a palmou, nebo s lampou, holubicí a mečem. O těch dalších toho soudobá křesťanská společnost nejspíše moc neví. Sv. *Leonard/Linhart* (6. 11.), na Šumavě ctěn jako patron pastýřů a chovu dobytka. Sv. *Kliment* (23. 11.), papež a mučedník, třetí nástupce sv. Petra. Jeho

údajné ostatky přenesli sv. Cyril a Metoděj r. 869 do Říma. Je mu zasvěceno mnoho starých kostelů.

V minulém čísle Setkání (9) jsme si připomněli naši největší novodobou pout' při příležitosti *kanonizace naší Anežky Přemyslovny v Římě ve dnech 10.-13. 11. 1989*. Jak rychle těch dvacet let uběhlo. Přivezli jsme domů odkaz svaté Anežky a ani jsme si dobře nedokázali uvědomovat, co se s námi i kolem nás děje. Právě letos, po uplynutí těch dvaceti let, si znovu připomínáme, jak to všechno bylo. Žel, nejen to radostné, ale také mnoho neradostného. S další nadějí tak očekáváme, zda se potvrdí pravost Anežčina hrobu v Praze.

Památka „Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě“, připadající letos na sobotu, přináší jisté kalendářní komplikace. Jako již tradičně v posledních letech začíná slavnost v katedrále sv. Mikuláše za účasti otce biskupa od 9 hodin modlitbou růžence. Následuje volný přechod (bez průvodu a přenášení posvátného obrazu) do klášterního kostela Obětování Panny Marie. Na mši svatou pak navazuje *diecézní setkání varhaníků, sbormistrů, kostelníků, lektorů a ostatních pomocníků z farností*. Není tedy divu, že účast věřících je dosti početná. Večerní slav-

nost vždy v době polistopadové hojně navštěvovaná nebyla letos možná, neboť večerní bohoslužba je již s liturgií následující neděle „Krista Krále“.

Otec biskup mons. Jiří Paďour po přivítání zúčastněných poděkoval všem, kteří cokoliv pro potřeby církve vykonali a všem, kteří přišli i letos naplnit konšely daný slib Matce Boží za záchranu města v době morové nákazy. Ve své promluvě pak připomněl prolínání Nového i Starého zákona vzájemně i tajemnou jednotu jediného Boha v Trojici, jehož velikost lze vyjádřit slovy „Před Hospodinem ať utichne každý živý tvor...“ V živém příkladu pak vzpomenul právě v předvečer vysílaný televizní pořad o osobě Fedora Gála. Ten se narodil v koncentračním táboře Terezín bezprostředně před koncem války. Je nepochopitelné, jak jeho matka mohla své těhotenství utajit a dítě zachránit. Při pochodu smrti byl zastřelen jeho otec, který již neměl sílu jít dál. Fedor Gál se pak v listopadových událostech r. 1989 plně angažoval v dění VPN na Slovensku. Dostal se až do středu tehdejšího politického dění a teprve pak si uvědomil, co znamená nálepka Žid. Později z veřejného života odešel, byl oceněn samotným Dalajlámou, vydal se do Indie poznávat východní náboženství... Přestože vůbec nevyslovil jméno Ježíš, jednoznačně na položenou otázku uvedl, že je osobou spojenou se spiritualitou Západu. Západu, který je založen na základech křesťanské kultury.

Taková ať je i naše víra. Víra cestou pokory a důvěry. Právě taková je víra a cesta Mariína. Na tuto cestu přijměte mé pozhnání... zakončil otec biskup.

František Růžička, České Budějovice

Postřehy

Minulý týden jsme slavili 1. adventní neděli, což dokazuje, že se Vánoce rychle blíží. Nedávno jsem slyšela názor starší generace, že Vánoce jsou svátky dětí a ti dříve narození již s nimi nemají v tomto věku až tak moc společného. Na jedné straně s tím musím tak trochu souhlasit, ale opravdu jen trochu. Je pravda, že když máme malé děti, platí, když se o těchto svátcích říká, že jsou nejkrásnější v roce. Rozzářená dětská očka pod rozsvíceným stromčkem s vytouženými hračkami nic nenahradí. Když odrostou, kouzlo Vánoc je stále v nich, ale není již tak silné. Chybí ta nedočkavost, dychtivost, ta obrovská nejisto-

Mše sv. na zahájení setkání pastoračních pomocníků

Pokračování na 20. straně.

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

ČAS SE (NE)ZASTAVIL

Pokračování z 19. strany.

ta, zda to, co si tolik přejí, opravdu dostanou. To umí opravdu jen malé děti, které nezajímá hodnota dáreků, ale hlavně jejich počet. Vím to z vlastní zkušenosti, když jsem byla malá. Přála jsem si najít pod stromečkem co nejvíce dáreků a ten hodný Ježíšek se tolik snažil moje přání splnit...

Vánoce by pro některé lidi nemusely ani existovat. Zvláště pro ty, kteří zůstávají u štedrovečerního stolu sami. Samozřejmě je to smutné, ale podívejme se na Vánoce trochu jinými očima.

Nesouhlasím s tím, že Vánoce mohou být jen jednou v roce. Budou tolikrát, kolikrát si je budeme přát. Nemyslím tím, že si lidé budou během roku strojit stromeček a k večeri budou shánět kapra. Myslím tím, že ten Ježíš,

jehož narození oslavujeme právě o Vánocích a kterému jsme jako malí tolik věřili, nikam nezmizel, je stále s námi. Po celý rok nám plní nejrůznější přání, když ho o to poprosíme. Proto to přirovnání s Vánocemi. Jsme od malička neustále obdarováni věcmi, které si přejeme, ale i tím, s kým a čím se v životě setkáváme, aniž bychom si to zasloužili. To ten hodný Ježíš čeká, aby nám splnil každé přání. A my se musíme učit mu ta svá přání a prosby odevzdávat. Jen on ví, co je pro nás nejlepší.

Bliží se, jak jsem se zmínila, nejkrásnější svátky v roce. Prosím, až si budete něco přát, nemyslete pouze na sebe ale myslte i na druhé. Přejme jim to nejlepší a věrme, že dobro přijde i k nám a několikanásobně se nám vrátí.

Eva Dvořáková

Opravdu nevím. Byla to jen pouhá náhoda? Sobotní pozdní odpoledne před nastávající 1. adventní nedělí, čas krátce před 16. hodinou. Ručičky radničních hodin na českobudějovickém náměstí vyhlásily protestní stávkou. Snad proti „nepřízní“ počasí, které letos vůbec není lezavě dušičkové, ani mrazivě větrné. Jako by se jim do toho nasvícení vánočního stromu ani nechtělo. Ale nic naplat, akce byla připravena a to podstatně lépe než v letech předchozích. Však se také náměstí pořádně zaplnilo.

Bohužel, z převážné většiny je tato akce pojímána jako poutová atrakce. Nicméně, můj kamarád Petr se mě snažil uklidnit. „Vzpomeň si před dvaceti roky, bylo možné si vůbec pomyslet, aby tu stál biskup na náměstí?“

Za přispění dětského pěveckého sboru se ta „vánoční“ nálada přece jen přiblížila. Primátor města Mgr. Juraj Thoma pozdravil občany s nadějí splnění všech přání pod vánočním stromkem a pozval k dalším kulturním akcím v nastávajících dnech.

Otec biskup Mons. Jiří Paďour připomněl, proč křesťanský svět tyto svátky zrození Spasitele vůbec slaví. Osoba Ježíše Krista je v dějinách lidstva tak významná, že od data jeho zrození se odvíjí celý náš letopočet – a bude tomu již plných 2010 let.

Po zaznění zvonku v ručičce malé holčičky vánoční strom zazářil v plné své kráse. Mnozí z přítomných pak svůj další čas zastavili u některého ze stánků, kde voněl vánoční punč.

Zdaleka se však nezastavil čas v katedrále, kam otec biskup odešel zažehnout první svíci na adventním věnci a posvětit všechny donesené. Ve své promluvě zmínil důležitost adventní doby jako času duchovní přípravy, že advent vede do doby Vánoc, jejichž centrem je Kristus. Ten je také centrem naší víry. Žijeme sice svůj vlastní život, ale zdaleka jej nežijeme sami. Jsme součástí společnosti, především vlastní rodiny. Právě rozpad rodin v současné době nás musí znepokojovat a dělat starosti. Necht' nás tato doba vede v usebranosti ke Kristu. Dříve mnozí odcházeli třeba do pouště, aby v tichu k této usebranosti dospěli. Dnes jsme v zajetí signálů a stálého hluku (telefony, PC, sdělovací prostředky), které nás ruší a od této cesty odvádějí. Součástí naší víry musí být touha po Kristu a tedy touhou po tvůrci života, po Bohu. Necht' nás tato doba adventu k naplnění naší víry dovede...

„...*Buďte bdělí a proste v každý čas, abyste všemu tomu, co se má stát, mohli uniknout a obstat před Synem člověka.*“ (Lk 21)

František Růžička

K ČETBĚ A STUDIU DOPORUČUJEME

Jeruzalémská Bible

Špičkové dílo katolické biblistiky. Vzešla z prací Jeruzalémské biblické školy, založené v roce 1890, v níž se po desítky let badatelé věnovali studiu a výzkumu na poli biblické filologie, historie a archeologie.

Karmelitánské nakl. a Krystal OP, váz., 2229 s., 650 Kč

Moloney F. J., Harrington D. J. (ed.) - Evangelium podle Jana. SACRA PAGINA

Sacra pagina je komentář ke knihám Nového zákona. Tato řada předkládá nové překlady a moderní výklady novozákonních knih. Jednotlivé svazky nabízejí jak základní intro-dukční informace, tak podrobnější výklady.

Karmelitánské nakl., váz., 614 s., 625 Kč

Wolf Notker - Prokletý mobil

Opat-primas benediktinů N. Wolf rád pozoruje lidi v jejich každodenním životě; o svém pozorování napsal duchaplná svěží a upřímná zamyšlení, která se dotýkají důležitých životních otázek a dnes zdůrazňovaných hodnot, jako je hrdost, vděčnost, starostlivost nebo pokoj.

Karmelitánské nakl., brož., 144 s., 139 Kč

Schmidt Otakáro Maria - Jezuité

Hraný dokumentární film je věnován jezuitskému řádu a jeho poslání, apoštolátu, misiím a činnosti ve vědách, umění či v médiích a přináší autorský pohled na historii a spiritualitu jezuitského řádu.

JCJ Production, DVD, 57 min., 199 Kč

Schmidt Otakáro Maria - Nejznámější Čech Jan Nepomucký

Film by měl pomoci k poznání života sv. Jana, jeho nadčasového odkazu, ale i k pochopení křesťanství v nás.

JCJ Production, DVD, 57 min., 199 Kč

Tenace Michelina - Služba představených v církvi

Jak moudře řídit svěcené dílo a jaká je vlastně služba představených? Církevní otcové v ní dokonce spatřovali podobnost s mučednictvím! Autor nás vede k jejímu plnějšímu pochopení.

Refugium, váz., 150 s., 160 Kč

Málková Gabriela - Zprostředkované učení

Knihy představuje obsah, teoretické souvislosti a praktické aplikace zprostředkovaného učení.

Portál, brož., 116 s., 215 Kč

Muggeridge Malcolm - Matka Tereza z Kalkaty

Pozornost je zaměřena na práci Matky Terezy a Misionářek lásky - řádu, který založila. Kniha se zabývá jejich prací a životem. Věnují se službě mezi nejhudšími z chudých.

Cesta, brož., 181 s., 135 Kč

Špidlík Tomáš - Vatikánské promluvy

Nedělní zamyšlení - cyklus C.

Tento svazek obsahuje pokračování dosud nevydaných promluv kard. Špidlíka, pronesených na vlnách Vatikánského rozhlasu.

Refugium, váz., 246 s., 240 Kč

Adveniat - Liturgický rok Salvátorské scholy
K 20. výročí své existence vydává schola Akademické farnosti Praha průřez tvorbou svých kmenových autorů.

Rosa, CD, 61 min., 249 Kč

PERSONALIA

USTANOVENÍ

P. Vendelín Zboron, administrátor v Počátkách, byl od 1. 12. 2009 odvolán z úřadu excurrento administrátora farnosti Jarošov nad Nežárkou a Nová Včelnice, vikariát Jindřichův Hradec. Všechna ostatní ustanovení zůstávají v platnosti.

P. Karol Laburda, OP byl od 1. 12. 2009 odvolán z úřadu duchovního správce Školských sester de Notre Dame v Kardašově Řečici a k témuž datu ustanoven farním vikářem Římskokatolické farnosti - proboštví Jindřichův Hradec a excurrento administrátorem farností Jarošov nad Nežárkou a Nová Včelnice, vikariát Jindřichův Hradec.

P. Tomáš Koňářík, O.Cr., byl od 1. 12. 2009 odvolán z úřadu excurrento administrátora Římsko-katolické farnosti Svätý Jan nad Malší, vikariát Č. Budějovice - venkov. Všechna ostatní ustanovení zůstávají v platnosti.

P. Martin Bětuňák, administrátor ve Velešíně, byl od 1. 12. 2009 ustanoven excurrento administrátorem Římskokatolické farnosti Svätý Jan nad Malší, vikariát Č. Budějovice - venkov. Všechna dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

ŽIVOTNÍ JUBILEA

Mons. Josef Kavale, čestný apoštolský protonotář, Č. Budějovice, oslaví 16. 12. 2009 své devadesáté narozeniny.

P. Zdeněk Prokeš, Vyšší Brod, oslaví 9. 1. 2010 své šedesáté narozeniny.

VÝROČÍ KNĚŽSKÉHO SVĚCENÍ

P. František Paroubek, Kněžský domov Č. Budějovice-Suché Vrbné, oslaví 18. 12. 2009 šedesáté výročí kněžského svěcení.

-acebb-

PROTIVÍN KOSTEL SV. ALŽBĚTY pátek 18. 12. od 19 hod.

Jakub Jan Ryba:
Česká mše vánoční

Účinkují: Písecký smíšený sbor
Sonitus a Písecký komorní orchestr.

Vstupné 60 Kč

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST SEPEKOV

vás zve

v sobotu 19. 12. 2009
v 17 hod.

na

ADVENTNÍ VIGILII

s ThLic. Antonínem Pražanem,
SDB, salesiánem
z Českých Budějovic

Po mši svaté vás zveme
k posezení na faře.

Všichni jste srdečně zváni!

Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a Misionáři Obláti P. Marie Neposkvrněné

zvou do Klokot na

VELKOU KLOKOTSKOU KŘÍŽOVOU CESTU

čtvrtek 31. 12. 2009
ve 21 hod.

Sraz před vstupem do areálu.

Křížová cesta
bude zakončena
„emauzskou“ mší svatou
v Emauzích ve 22.15 hod.

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST MILEVSKO

LINHA SINGERS

(IV. koncert na závěr Vánoc)

neděle 10. ledna 2010
v 16 hod.

Latinská škola

VSTUPNÉ:

předprodej 100 Kč,
na místě 150 Kč

Infocentrum Milevsko
Klášteř Milevsko 382 521 458

Radio Proglas

vysílá na území jižních Čech na frekvencích **88,7 FM v Táboře**, **89,5 FM v Písku**, **92,3 FM v Českých Budějovicích** a **107,5 FM z Nových Hradů**. Podrobný týdenní program najdete v Katolickém týdeníku nebo na internetové stránce www.proglas.cz. Máte-li zájem o podrobný rozpis vysílacího schématu, můžete o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

K místům a farnostem, z nichž Radio Proglas pravidelně přenáší **bohoslužby**, patří také České Budějovice, konkrétně salesiánská farnost sv. Vojtěcha v městské části Čtyři Dvory. Mše svaté jsou z tohoto kostela přenášeny každý pátek v 18 hodin, s výjimkou prvního pátku v měsíci. (V době letních prázdnin se bohoslužby nepřenesají).

* 22. 12. se můžete těšit na prosincový magazín **Barvínku**, v němž se společně podíváme na hvězdnou oblohu, zjistíme co je nového v Papežských misijních dílech dětí, a v rubrice „100 českých NEJ“ si prohlédneme Pražské Jezulátko.

Na 29. 12. připravujeme stříhový pořad poskládaný z toho nejzajímavějšího, co jste od nás v uplynulém roce mohli slyšet. S Barvínkem se budeme setkávat také v příštím roce. 5. 1. Zjistíme, jakým směrem se v posledních letech ubírá hudba určená dětem. Něco prozrazuje již sám název: Od Svěráka ke Kašpárkovi. 12. 1. nás zaujme komponovaný pořad, který sestavili a nacvičili žáci Cyrilometodějské církevní školy, aby jeho prostřednictvím varovali před užíváním drog a omamných látek. O týden později, tedy 19. 1., vás čeká oblíbené Telefonické riskování. Relaci zachytíte pravidelně v úterý od 16 hodin a v sobotní repríze od 9.30 hodin.

* Každé úterý v 9.30 hodin naladíte **Kafemlýnek**, pořad určený nejen maminkám na mateřské dovolené. 15. 12. se můžete připojit k setkání osamocených maminek v předvánočním čase. 22. 12. vás pozveme ke svátečnímu vydání tohoto magazínu, pojmenovanému Čas radosti a naděje, ve kterém nebude chybět příjemná hudba ani telefonická soutěž.

* **Magazín** vysíláme vždy ve středu od 9.30 hodin. 23. 12. ve studiu uvítáme naši redaktorku, Marušku Pokornou. Spolu s ní si připomeneme zajímavé vánoční lidové zvyky a obyčeje.

* V pravidelném pátečním čase v 16.00 hodin nabízíme reakce na aktuální témata, rozhovory a debaty u kulatého stolu víry v rubrice **Všimli jsme si**. 25. 12. otevřeme téma pastorační rodin a svatá Rodina. Relaci pro vás připravuje Marie Blažková a P. Damián Škoda.

* V úterý 15. 12. ve 22 hodin se vydáme do střediska **Diakonie ČCE - Rolnička** v Soběslavi. Zařízením nás provede jeho vedoucí pracovnice, paní Mgr. Eva Janatová. Představíme činnost této organizace, benefiční akce, které každoročně připravuje, a možná nahlédneme i do chráněné dílny.

* **Malá Morávka** je farnost v srdci Jeseníků. Rozhovor s P. Markem Žukowskim, o něm, o práci v této horské farnosti i o farnostech

excurrento, uslyšíte ve čtvrtek 17. 12. od 22 hod. Dozvíte se také o aktivitách na pomoc drogově závislým, které vyvíjí sdružení Pastor Bonus v Podlesí. Autorem pořadu je redaktor ostravského studia Hedvika, Antonín Žolnerčík.

* „**60 let Číhoštského zázraku**“, tak je nazván regionální pořad, který uvedeme v úterý 22. 12. ve 22 hod. Psal se rok 1949 a v číhoštském kostele Nanebevzetí Panny Marie byla sloužena mše svatá. Století se blížilo ke svému zlomu a do Štědrého dne chybělo 13 dní. Sváteční nálada pomohla číhoštským obyvatelům při bohoslužbách ještě citlivěji vnímat nenadálé pohyby oltářního kříže, který se vychyloval o celých 45°. Tento jev pozorovalo devatenáct zdejších farníků. Pohyby křížku se opakovaly ještě několik dalších dnů. Zpráva o zázraku se rychle rozšířila a do Číhoště přijíždělo velké množství zvědavých věřících. P. Tomáš Rastislav Höger, O. Praem., z královéhradeckého studia Vojtěch, se do Číhoště vypravil a popovídal si s lidmi, kteří onoho dne, 11. 12. 1949, byli na mši svaté přítomni.

* Na Štědrý den, 24. 12. ve 22 hod. vám nabídneme **Vánoční rozjímání s kněžími pražské arcidiecéze**. Tento pořad z produkce studia Kristián je sestavený z několika rozhovorů s duchovními této arcidiecéze. Dozvíte se, jak dnes prožívají Vánoce, jaké jsou jejich nejkrásnější vánoční vzpomínky nebo jak se dívají na soudobou komercializaci vánočních svátků.

* **Kapucínát aneb Kapucínská ubytovna pro studenty**. Bratři kapucíni již rok ubytovávají v Olomouci vysokoškolské studenty. Výhodou ubytování v klášteře je blízkost duchovních, kteří mohou studenty doprovázet. Hlavní myšlenkou kapucínů bylo vytvořit pro mladé lidi prostředí, kde budou mít během studia také čas na sebe a na modlitbu. Od února 2010 bude k tomuto účelu sloužit rovněž bývalý Poutní dům na Hradčanech. O celém projektu pohoovoříme s Mgr. Radkem Navrátillem, OFMCap., v úterý 29. 12. ve 22 hod.

* V roce 2010 se definitivně uzavře příběh amerických kosmických raketoplánů: je před nimi posledních pět startů, poté odejdou do výslužby. Proč tomu tak je a jde o správné rozhodnutí? Jaká je historie raketoplánů, co a kdy

ČESKÉ BUDĚJOVICE, KLÁŠTERNÍ KOSTEL OBĚTOVÁNÍ PANNY MARIE

Putovní výstava Pronásledování římskokatolické církve v Československu 1948-1960

Výstava, konaná pod záštitou diecézního biskupa Mons. Jiřího Padoura, OFMCap. a pod patronátem Konfederace politických vězňů ČR, bude umístěna v křížové chodbě kláštera na Piaristickém náměstí v Českých Budějovicích **od 17. 12. 2009 do 15. 1. 2010**. Přístupná bude ve všední dny **v době 10-12 hod. a 13-16 hod.**

Expozice je mj. vhodná i pro žáky vyšších tříd základních škol a pro studenty středních a vysokých škol, jimž přiblíží problematiku období, o kterém možná sami mnoho nevědí a které těžce prožívali mnozí z jejich předků a bližních.

nastoupí na jejich místo? Nejen na tyto otázky se pokusí odpovědět lednové **Kosmické procházky** s výmluvným titulem 'Soumrak kosmických raketoplánů'. Do vysílání zařazujeme v pondělí 4. 1. od 9.30 hodin.

* Další ze **Vzácných návštěv Olomouce** přiblížíme v úterý 12. 1. 2010 ve 22 hod. Tentokrát se naše pozornost obrátí k **císařovně Marii Terezii**. Na časně léto roku 1748 naplánovala slavná panovnice zábavnou cestu na Moravu. 11. června 1748 již o půl páté ráno byli císařští manželé přítomni na mši, aby mohli o půl šesté vyjet ze Schönbrunn. Jak jejich cesta pokračovala dál, a co všechno na ní Marie Terezie se svým chotěm viděli a zažili, to se dozvíte z vyprávění profesora Jiřího Fialy. Cyklus připravuje olomoucký redaktor Marek Chvátal.

* Pořadům z regionů je v programu vyhrazen také sobotní čas od 17 hod. Spolu s Petrem Pospíšilem, redaktorem jihočeského studia Jan Neumann, navštívíme 16. 1. **Dobrovolnické centrum Diecézní charity v Českých Budějovicích**. Koordinátorky střediska, Lucie Prokopová, DiS a Mgr. Věra Michalíková, představí v rozhovoru s ním činnost tohoto zařízení a promluví o významu dobrovolnictví.

-kb-

Kard. Leo Joseph Suenens

Leo Joseph se narodil 16. července 1904 v Ixelles (Belgie). Již jako čtyřletý ztratil otce a tak vyrůstal ve velmi skromných podmínkách. Navštěvoval školu Maristů v Sainte-Marie v Schaerbeek, kde si mimo jiné uvědomil velikost kněžství a zatloužil jít touto cestou. Vstoupil proto do semináře v Malines a po jeho absolvování byl poslán na další studia do Říma, kde pobýval v Belgické koleji.

Kněžské svěcení přijal 4. října 1927 a působil nejprve v několika různých farnostech a přitom se věnoval přednáškové činnosti. V období II. světové války (1940-1945) zastával funkci vicerektora na Lovanské katolické univerzitě, kde zároveň přednášel jako profesor. Několik měsíců po skončení války byl papežem Piem XII. jmenován světicím biskupem pro diecézi Malines-Brusel. Po smrti kardinála van Roeye nastoupil v roce 1961 na arcibiskupský stolec a stal se primasem Belgie. Kardinálem ho jmenoval papež Jan XXIII. v březnu 1962 a ihned ho také jmenoval do přípravné a Centrální komise koncilu.

Papež Jan XXIII. mu projevil mimořádnou pozornost a důvěru, když ho poslal jako svého zástupce do New Yorku, aby před Valným shromážděním OSN prezentoval encykliku *Pacem in terris*. Na II. vatikánském koncilu zastával velmi důležitou funkci jednoho ze čtyř moderátorů a nejednou ovlivnil obsah koncilních dokumentů, zvláště co se týká laiků a jejich charizmatu a zavedení trvalého jáhenství. Byl navrhovatelem i věkového limitu 75 let pro odchod biskupů ze služby. Vystupoval vždy velmi otevřeně a patřil do okruhu koncilních otců, kteří se snažili o to, aby se umenšil vliv římské kurie na koncilu a naopak, aby se umocnilo koncilní „aggiornamento“.

Papež Jan Pavel II., jakožto účastník koncilu, napsal po letech: „Vzpomínám si s pohnutím na to, jak vstupoval do teologických a pastorálních úvah během zasedání II. vatikánského koncilu, a na jeho schopnost řídit debaty v pohotovostní ochotě vůči působení Ducha svatého a v pozorném naslouchání koncilním otcům“.

Kardinál Suenens se snažil všemožně uvádět závěry koncilu do života církve a v té souvislosti nastolil i otázku zdobrovolného celibátu, kvůli čemuž byl dokonce vyzván, aby se vzdal úřadu. To odmítl, ale obrátil svou dynamickou lásku k církvi zejména na angažovanost v katolickém charizmatickém hnutí obnova z Ducha svatého.

Po dosažení 75 let se vzdal úřadu arcibiskupa a cele se věnoval vedení duchovní obnovy. Publikoval několik knih o postavení Panny Marie v církvi, o řeholním životě, o teologii apoštolátu, o misionářské církvi či o spoluzodpovědnosti v dnešní církvi.

Zemřel 6. května 1996 na bruselské klinice. Pohřebních obřadů se zúčastnilo několik tisíc lidí z celého světa, kardinálové, biskupové, kněží, jáhni i laici. Nad rakví se s ním rozloučil jeho nástupce kardinál Godfried Danneels následujícími slovy: „Kardinál Leo Joseph Suenens vstával časné ráno, a to až do pozdního stáří. Tomuto 'strážnému na hradbách' neušlo žádné svítání ani v církvi... Tento člověk z večeradla se po celý svůj

život modlil s Marií a dvanácti učedníky v očekávání prudkého větru Ducha, který měl zavanout na město. Pro kardinála bylo každé ráno ránem svatodušním.

Kardinál Suenens měl velké duchovní dary. Jeho smysl pro strategii nebyl jen nějaká lidská dovednost. Bylo to skutečné charisma, dar Ducha: velká úcta k druhému, neúnavná trpělivost, hluboká úcta k církvi. Trpěl, když byl podezírán, že vede v církvi odbojné křídlo. Jeho charizmatem 'par excellence' byla jeho víra. Nebo to byla naděje? Nakonec to je totéž. Což není naděje vlastně mladá víra, jež odmítá stárnout? Je totiž třeba být mladí, abychom měli odvahu doufat ve všechno, čemu věříme. Tento strážník měl duši dítěte.

Byl to progresista? 'To je novinářský výraz šedesátých let', říkal. 'Jsme vždycky více nalevo než ten, kdo jde po naší pravé straně, a více napravo než ten, kdo jde po naší levé straně; myslím, že spíše patřím do krajního středu'.

Byl to člověk z bronzu, jak je zobrazen na jedné z bran svatopeetrské baziliky v Římě s dalšími moderátory koncilu, krásný, rozhodný a chladný? Nebo jistě aspoň člověk s odstupem vůči druhým? Ve skutečnosti byl tento kardinál plachý člověk s duší dítěte a s velkou něhou pro Marii. Tento tribun koncilu se denně modlil růženec v zahradě právě tak, jak to dělají chudí.

Drahý kardinále, jednou jste mi řekl, že když Léon Bloy umíral, na otázku: 'Co v této chvíli zakoušíte?' odpověděl: 'Nesmírnou zvědavost'. Ale vy sám byste odpověděl: 'Nesmírnou důvěru v Boha a jeho nesmírnou lásku'.

Zdeněk Mareš

Bruno Ferrero: Co se andělovi nelíbilo aneb Proč byl u jesliček oslík s volečkem

Zatímco Josef s Marií putovali do Betléma, jeden z andělů svolal všechna zvířata, aby mezi nimi vybral ta nejvhodnější, která budou v chlévě pomáhat Svaté rodině.

Jako první se samozřejmě hlásil lev: „*Jen král je hoden sloužit Králi světa,*“ zavrčel. „*Já se postavím ke vchodu a každého, kdo by se chtěl k Ježíškovi jen přiblížit, roztrhám!*“ „*Jsi příliš hrubý,*“ odmítl ho anděl.

Andělovi se k nohám ihned začala lísat liška. Vychytrale ho s nevinným pohledem přesvědčovala: „*Nejvhodnější jsem přece já. Každého rána pro Božtého syna ukradnu nejlepší med a mléko. A Marie s Josefem se se mnou také budou mít dobře. Každý den jim přinesu mladoučkou slepici.*“ „*Ty jsi příliš nepoctivá,*“ namítl anděl.

Po těch slovech před andělem roztáhl svůj nádherný ocas páv. Zamával mu peřím duhových barev před očima a prohlásil:

„*Se mnou se i obyčejná stáj změní v královský palác, který by jim záviděl i Šalomoun!*“

„*Ty jsi zase moc pyšný,*“ mínil anděl.

Zvířata předstupovala před anděla jedno po druhém a vychvalovala své největší přednosti. Marně. Andělovi se nezamlouvalo ani jedno z nich. Ale všiml si osla a vola. Pracovali na poli u vesničana, který bydlel poblíž betlémské stáje.

Anděl na ně zavolal: „*A co můžete nabídnout vy?*“ „*Nic,*“ odpověděl osel a sklopil skromně dlouhé uši. „*My jsme se nenaučili ničemu - jenom pokoře a trpělivosti. Všechno ostatní nám přinese jenom rány holí.*“ Vůl však nesměle namítl, aniž by vzhlédl od země: „*Ale čas od času bychom mohli odhánět mouchy dlouhým ocasem.*“ Konečně se anděl spokojeně usmál: „*Právě vás jsem potřeboval!*“

Z knihy „Vánoční příběhy pro potěchu duše“, vydal Portál.